

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobců: a) Ing. J. S.,
b) Ing. I. S.,
oba X

oba zastoupeni Mgr. Kateřinou Bubeníkovou, advokátkou,
sídlem Malá Štěpánská 1932/3, Praha 2

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: 1. Mgr. Ing. T. K., bytem X,
adresa pro doručování X
zastoupeného JUDr. Ilonou Vaněčkovou, advokátkou,
sídlem Na Pankráci 404/30a, Praha 4

2. CETIN a.s., IČO: 04084063, sídlem Českomoravská 2510/19, Praha

9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, čj. X, sp. zn. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobci se žalobou podanou dne 24. 5. 2021 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, čj. X, sp. zn. X (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí (společné povolení) Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**stavební úřad**“) ze dne 30. 8. 2019, čj. X, sp. zn. X (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), kterým stavební úřad na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1 (dále též „**stavebník**“) ve společném územním a stavebním řízení podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“), schválil stavební záměr označený „*Stavba individuálního bydlení na místě odstraněného stávajícího domu č.p. X v ul. X, Praha X, na pozemcích parc. č. A (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. B (zahrada) a parc. č. C (ostatní plocha) v k.ú. V.*“ (dále jen „**Stavba**“).
2. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni b) dne 25. 3. 2021 a žalobci a) dne 4. 4. 2021. Žalobci navrhli též zrušení Prvostupňového rozhodnutí.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k odvolání žalobců proti Prvostupňovému rozhodnutí nejprve konstatoval, že odvolací námitky směřují rovněž proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu územního plánování, Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje (dále jen „**MHMP OUR**“), které bylo podkladem Prvostupňového rozhodnutí. Proto požádal o přezkoumání závazného stanoviska Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „**MMR**“). MMR svým závazným stanoviskem čj. X ze dne 15. 9. 2020 dílčím způsobem změnilo předmětné závazné stanovisko MHMP UZR. Žalovaný ještě následně požádal MMR o doplnění odůvodnění závazného stanoviska k otázce výškových hladin.
4. Žalovaný dále popsal navrhovanou Stavbu, přičemž připomněl, že pro dosavadní rodinný dům č. p. 165, na jehož místě má Stavba vzniknout, byl vydán souhlas s odstraněním stavby.
5. Žalovaný s poukazem na § 94n odst. 3 stavebního zákona vyložil, proti čemu mohou směřovat námitky účastníků předmětného stavebního řízení (žalobců), s tím, že předmětem námítky může být toliko stavební záměr, dokumentace, způsob provádění stavby, způsob užívání stavby a požadavky dotčených orgánů, a to pouze v případě, pokud jimi může být přímo dotčeno vlastnické nebo jiné věcné právo účastníka řízení k pozemku nebo stavbě, přičemž k neodůvodněným námitkám se nepřihlíží. Pokud jde o odvolací námitky žalobců, žalovaný uvedl, že žalobci jsou spoluvlastníci pozemků sousedících s pozemky, na nichž má vyrůst Stavba, avšak „[j]ak je uplatněním té které konkrétní odvolací námitky přímo dotčeno vlastnické nebo jiné věcné právo odvolatelů k pozemkům nebo stavbě, jež spoluvlastní, v žádné z odvolacích námitek uvedeno není a z některých odvolacích námitek to ani není patrné.“ S ohledem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu pak doplnil, že z některých odvolacích námitek žalobců není zřejmé konkrétní možné dotčení jejich vlastnických práv.

6. Pokud jde o námitku nedostatečného proslunění, studie předložená žalobci (Ing. P. a Ing. P.) dle názoru žalovaného hodnotí pouze jeden bod v podzemním patře rodinného domu patřícího žalobcům v ulici X č. p. X, Praha X (dále jen „**Dům žalobců**“), a v rozporu s původní technickou normou nevyhodnocuje pro výpočet proslunění součet podlahových ploch obytných místností v tomto domě. Žalovaný dále uvedl, že podle stávající normy ČSN EN 17037 Denní osvětlení budov, která je účinná od 1. 9. 2019, tedy
- v době probíhajícího odvolacího řízení, postačí „v rodinném domě proslunění prokázat prosluněním jedné obytné místnosti po dobu 90 minut v rozmezí od 1. 2. až 21. 3., přičemž došlo i ke změnám v posuzování započitatelné doby slunečního záření“.* Ze studie doc. K. předložené stavebníkem přitom vyplývá, že Dům žalobců bude dne 1. března prosluněn po dobu 112 minut a dne 21. března po dobu 142 minut, tudíž normové hodnoty budou dodrženy.
7. K dalším námitkám žalobců týkajícím se hmotového řešení Stavby, jejího nesouladu s regulativy, hrubé podlažní plochy (HPP) a koeficientu podlažních ploch (KPP) a nesprávného porovnání s okolní zástavbou žalovaný nejprve citoval závazné stanovisko MMR. To dospělo, shodně jako MHMP OÚR, k závěru, že Stavba je z hlediska souladu s Územním plánem sídelního útvaru Hl. m. Prahy a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování přípustná. Odvolací námitky týkající se závazného stanoviska MHMP OÚR přitom shledalo nedůvodnými.
8. Žalovaný uvedl, že se v případě Stavby nejedná o rozsáhlou stavební činnost ve stabilizovaném území, neboť i když jde o stavbu individuálního bydlení o třech bytových jednotkách, s jedním podzemním podlažím a třemi nadzemními podlažními (s tím, že třetí nadzemní podlaží je ustoupené), odpovídá stávající zástavbě. Nejde podle něj o extrémní netypické řešení, překračující limity stanovené územním plánem. Dodal, že jeden rodinný dům, i když o třech bytových jednotkách, rozvoj dané lokality ovlivní zcela minimálně (pokud jej vůbec ovlivní) a nikoli významně. Dále doplnil, že Stavba je v souladu s okolní zástavbou, vhodně reaguje na charakter a strukturu okolní zástavby a nezhoršuje hodnotu území, přičemž je architektonicky zdařilá, a do lokality ji lze začlenit jako její doplnění, oživení, ozvláštnění.
9. Žalovaný dále uvedl, že tvrzení žalobců o tendenčním výběru posuzovaných objektů jako charakteristického vzorku zástavby přisvědčit nelze, když správní orgány posuzovaly stavby v dané lokalitě, v okolí Stavby.
10. Pro stabilizované území pak územní plán nestanoví KPP, tudíž námitka dovolávající se jeho nesprávného výpočtu je dle žalovaného irelevantní.
11. Stran namítaného nesouladu výškových hladin s nařízením Rady hl. m. Prahy č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Pražské stavební předpisy**“), žalovaný nejprve souhlasil se stavebním úřadem ve vymezení posuzovaného území, přičemž „*podle výkresu č. 200 Struktura území ÚAP součástí lokality s kódem 327/ U Potoka Z(06) 0 0,23 4/6, v níž je typický počet podlaží (90 % percentil) 4 a maximální počet podlaží 6 [typický počet podlaží je takový počet podlaží po hlavní římsu, kdy 90 % budov (jejich rozlohy) v dané lokalitě je menší nebo stejně vysoký jako udávaný počet; je tak odfiltrováno 10 % nejvyšších staveb]*“. Dále se s ním ztotožnil i v závěru o souladu s § 20 Pražských stavebních předpisů, když se Stavba „*nachází v lokalitě se strukturou zabradního města s individuální výstavbou staveb pro bydlení o výšce do třech nadzemních podlaží, místa s*

ustupujícím či podkrovním podlažím. Střešní krajinu tvoří šikmé i rovné střechy. Výška obvodových linií střech uvedená v územně analytických podkladech se pohybuje převážně v rozmezí 6 – 12 m s ohledem na značnou svažitost terénu. Podíl zastavěné části pozemku i výška a objem objektu nepřekračuje podíl zastavění charakteristický pro místní zástavbu.“. Obdobně přisvědčil stavebnímu úřadu v závěru o souladu s § 26 těchto předpisů týkajícím se výškové regulace, když „[h]orní hrana atiky nad posledním ustupujícím podlažím je na uliční straně ve výšce 7,2 m od přilehlé komunikace. Vzhledem k tomu, že jsou pozemky v daném území svažité od jihu k severu, jsou směrem do zahrady vždy vyšší (podzemní podlaží je v této části přístupné z terénu). Maximální výška navrhované stavby nepřesahuje výškovou hladinu stávající zástavby.“. Žalovaný doplnil, že největší výšku 15,7 m v posuzovaném území má dům č. p. X (směrem do svahu, směrem do ulice X má výšku 12,4 m). Vysvětlil, že rozsah výšek nelze v předmětném území stanovit určením jedné výškové hladiny podle § 25 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, ale dvou hladin, přičemž hladina III je v rozmezí 0 m – 12 m a hladina IV v rozmezí 9 m – 16 m. Možnost stanovit rozsah výšek v území určením více hladin uvedené

ustanovení výslovně připouští, a umožňuje tak pokrýt výškově členitější charakter zástavby. I u jednoho objektu je dle žalovaného možné prolnutí hladin, zejména u zástavby ve svahu. Maximální regulovaná výška 16m hladiny IV nebude překročena.

12. Co se týká namítaného chybějícího pohledu od severu, žalovaný by považoval jeho doplnění za vhodné, jen pokud by na tuto stranu zástavby bylo „odněkud z veřejného prostranství vidět“. Avšak s ohledem na zákaz přístupu veřejnosti do severní přilehlé komunikace není nutné tento pohled dokládat.
13. K námitce snížení kvality prostředí, resp. pohody bydlení žalovaný předeslal, že argumentace žalobců vyhláškou č. 501/2006 Sb. je mimoběžná, neboť na území hl. m. Prahy se tato vyhláška neaplikuje, a to ani subsidiárně. Dále akcentoval, že v zásadě každá nová stavba s sebou nese možné negativní vlivy na pohodu bydlení/kvalitu prostředí sousedů, a je právě účelem územního řízení posoudit přípustnou míru těchto negativních vlivů a stanovit, zda je umístění navrhované stavby možné či nikoli. V případě Stavby se přitom ve vztahu k žalobcům nic takového neprokázalo. Připomněl rovněž, pokud stavebník splní podmínky stanovené právními předpisy na úseku stavebního řádu, jakož i podmínky stanovené dotčenými orgány, stavební úřad nemůže stavbu nepovolit. Žalovaný doplnil argumenty stavebního úřadu a došel též k závěru, že Stavbou nedochází ke snížení soukromí žalobců nad přípustnou míru.
14. Pokud jde o tvrzené neúměrné působení hmoty Stavby na Dům žalobců, ani tuto námitku neshledal žalovaný důvodnou. Zdůraznil, že si žalobci „nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která má potenciál změnit stávající stav zastínění či výhledové poměry“. Pokud jsou dodrženy stavební předpisy a není výhled zajištěn nějakým věcným oprávněním (věcné břemeno, resp. služebnost), nelze omezení či dokonce odnětí výhledu považovat za nepřipustný zásah do práv vlastníka nemovitosti. Navíc dle žalovaného v posuzovaném případě nejde ani o omezení výhledu nepřiměřené místním poměrům či omezující užívání nemovitostí žalobců. Žalovaný metricky porovnal umístění obou staveb a dopad na výhled žalobců s tím, že neshledal nepřiměřená omezení v tomto ohledu.

15. Ve vztahu k otázce osvětlení a oslunění žalovaný upozornil, že přístup zpracovatele studie, při kterém nebyl při výpočtu osvětlenosti uvažován stínící vliv zeleně, je zcela běžný a správný, neb *„listnaté stromy jsou v zimě bez listů, takže nestíní, a v létě působí naopak příznivě, protože brání nadměrnému přístupu slunečních paprsků“*. Pokles činitele denní osvětlenosti v hlavním obytném prostoru Domu žalobců pak nelze považovat za nepřiměřený poměrům. Ani dle výše uvedené studie doc. K. nepoklesne míra osvětlení ani v jediné tím dotčené obytné místnosti žalobců pod normové hodnoty (90 min).
16. K námitce ztráty solárních zisků v Domě žalobců žalovaný dospěl k závěru, že Stavba respektuje stavební čáru stávající zástavby směrem k uliční čáře a je navrhována v obdobné „hloubce“, jako je Dům žalobců, který byl rovněž postaven v místě odstraněného domu o menší zastavěné ploše. Protože se neprokázalo snížení proslunění jejich domu pod normové hodnoty, nemohou žalobci *„v zastavěném a v zastavitelném území oprávněně požadovat zachování „solárních zisků ze západní fasády“ svého rodinného domu a případně budou muset vytápění svého domu upravit“*.
17. Žalovaný uvedl, že žalobci nepředložili žádný důkaz ohledně jimi namítaného snížení tržní hodnoty nemovitostí v jejich vlastnictví. Doplnil, že stavební orgány beztak nejsou kompetentní k řešení otázky poklesu tržní ceny sousedních nemovitostí. S odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18 uzavřel, že údajný pokles hodnoty majetku žalobců v důsledku Stavby není protiprávní.
18. K dalším námitkám vůči studii doc. K. žalovaný uvedl, že i po přepočtu (snížení doby proslunění o 4 minuty k 1. březnu) při tloušťce obvodové zdi 50 cm (což však neodpovídá schválené stavební dokumentaci k Domu žalobců, která počítá se 45 cm) a aplikaci aktuálně platné ČSN EN 17037 stále předmětná obytná místnost v Domě žalobců splňuje požadovanou minimální dobu proslunění 90 minut. Ke stínění lesem opětovně konstatoval, že jej tvoří *„opadavý porost, který se při posuzování proslunění k datu 1. 3. neprojeví a k datu 21. 3. stejně tak, neboť v tu dobu ještě nejsou stromy olistěny“*. Nicméně, dle žalovaného tento porost nelze považovat za stínící překážku ani s ohledem na jeho polohu k Domu žalobců a vzdálenosti k jejich pozemku (zahradě). Jediný relevantní zdroj stínění je tak Stavba, ta však *„respektuje stavební čáru stávající zástavby směrem k uliční čáře, je navrhována v obdobné „hloubce“ jako je dům odvolatelů, je v souladu s okolní zástavbou, vhodně reaguje na charakter a strukturu okolní zástavby, dotváří ji“*. Stavba tudíž dle přesvědčení žalovaného nepředstavuje z hlediska žalobců imisi nepřiměřenou místním poměrům.
19. Další námitka vytykala závaznému stanovisku MMR, že nevzalo v úvahu naprosto vymykající se charakter Stavby ve srovnání s okolní zástavbou, a to zejména z hlediska výšky a nerespektování svažitosti terénu s tím, že ve skutečnosti jde o bytový, nikoli rodinný dům. K tomu žalovaný uvedl, že třetí ustupující podlaží Stavby odpovídá definici ustupujícího podlaží ve smyslu § 2 písm. p) bod 3 Pražských stavebních předpisů. Zopakoval, že v posuzované věci je třeba brát v úvahu prolínání dvou výškových hladin (hladiny III a IV) a, pokud jde o namítanou excesivní podlažnost, zopakoval, že ve stabilizované ploše se nestanovuje KPP. Pražské stavební předpisy ani neznají pojem „bytový dům“ použitý žalobci. Stavba naopak odpovídá definici „stavby individuálního bydlení“, kterou se rozumí m. j. další stavby pro bydlení, ve kterých více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a jsou k tomuto účelu určeny, a které mají nejvýše tři samostatné byty a nejvýše pět podlaží, z nichž nejvýše čtyři jsou nadzemní. Tvrzení žalobců o následném rozdělení jednotek označil za spekulativní a

nepodložené. Výčet domů v okolí, jimiž v závazném stanovisku argumentuje MMR, označil žalovaný za logický, když by naopak bylo nelogické omezit posuzovanou lokalitu „pouze na západní část ulice X v bezprostřední blízkosti záměru bez zohlednění zástavby v celé délce ulice, která je podle platného územního plánu součástí jedné plochy OB a podle výkresu č. 200 Struktura území ÚAP součástí lokality s kódem 327/ X Z(06) 0 0,23 4/6, v níž je typický počet podlaží (90 % percentil) 4 a maximální počet podlaží 6“.

III. Žaloba

20. Žalobci v podané žalobě uvedli, že Stavba sousedí na západní straně s nemovitostmi ve vlastnictví žalobců, mezi které patří Dům žalobců. Ten má jedno nadzemní a jedno podzemní patro. Stavba naopak má do značné míry Dům žalobců zastíňovat, přičemž míra zastínění je o to větší, když obě stavby umístěné na severním svahu od jihu zastíňuje příkrý svah se vzrostlým lesním porostem. Dům žalobců má jedinou prosluněnou obytnou místnost umístěnou v podzemním podlaží cca o 10 m níže, než činí výška horní hrany atiky Stavby. Tím dle žalobců dojde k podstatnému omezení doby proslunění Domu žalobců, hluboko pod minimální normovou hodnotu.
21. Žalobci v obecné rovině předeslali, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, nedostatečně zjistil skutkový stav, v návaznosti na to nesprávně vyložil neurčité právní pojmy, nesprávně aplikoval prováděcí právní předpisy, nezajistil soulad Napadeného rozhodnutí s obecnými požadavky na výstavbu, vybočil z přijatelných mezí správního uvážení, a v důsledku toho vydal nezákonné rozhodnutí. Toto obecné žalobní tvrzení doplnili třemi konkrétními žalobními body.
22. Pod **prvním žalobním bodem** žalobci brojili proti dle jejich přesvědčení nepřipustnému snížení doby proslunění. K argumentaci žalovaného v Napadeném rozhodnutí, kterou odmítl jejich námitky proti studii proslunění vypracované doc. K. ke stavu k 1. březnu, žalobci uvedli, že není pravdou, že ke stínění Domu žalobců dochází výlučně Stavbou. Překážku paprskům staví též „bezprostředně přiléhající strmý svah mezi ulicemi X a X, který je navíc zalesněný přibližně 20 m až 30 m vysokými stoletými stromy“. K 1. březnu nevystoupí dle žalobců slunce tak vysoko, aby se paprsky nemusely prodírat k referenčnímu bodu kmeny a korunami těchto stromů. Dále namítly, že i u opadavých stromů mohou být v březnu překážkou kmeny a větve, neboť norma ČSN EN 17037 Denní osvětlení obytných budov definuje překážku jako „cokoliv vně budovy, co zabraňuje přímému pohledu na část oblohy“. Navíc přilehlý svah je podle nich z cca 40 % zalesněn jehličnany (smrky a borovice).
23. Dle žalobců není požadavek na proslunění obytných místností samoučelný, neboť sluneční světlo prospívá zdraví. V posuzované věci dle názoru žalobců „dochází vlivem smíšeného lesního porostu ke stínícímu účinku a snížení intenzity záření okolo 50 %. Při takovém snížení intenzity slunečního záření je nutné, aby obytná místnost nebyla prosluněna pouze 90 minut, ale mnohem déle, optimálně po dobu nejméně 180 minut. Proslunění dopadající na referenční bod přes smíšený les daného sponu a vzrůstu po dobu 180 minut odpovídá 90 minutám proslunění bez překážek“. Jestliže tedy doc. K. vypočetl dobu proslunění na 112 minut, jde o dobu podstatně nižší (neboli při clonění smíšeného lesa neměl doc. K. dospět k době proslunění 112, nýbrž 56 minut, tedy hluboko pod normou předepsanými 90 minutami).
24. Žalobci konečně poukazovali na aktualizované odůvodnění k § 45 Pražských stavebních předpisů (str. 129) a zdůraznili, že norma ČSN 73 4301 je stále platná (nebyla nahrazena

jinou normou, jak tvrdí žalovaný), pouze od srpna 2019 je ji nutno aplikovat nikoliv s normou ČSN 73 0581 ale s normou ČSN EN 17 037.

25. Jako **druhý žalobní bod** žalobci namítli ztrátu solárních zisků. Žalobci uvedli, že při výstavbě Domu žalobců hleděli na požadavky zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií a souvisejících prováděcích předpisů, aby vytvořili energeticky úspornou budovu. Brali proto významně v úvahu „*pasivní solární zisky, které jsou vytěžovány prostřednictvím slunečního záření procházejícího skrze prosklené plochy. S tímto cílem také žalobci investovali do rozměrného prosklení západní fasády, které mělo zajišťovat výraznou akumulaci tepelných solárních zisků.*“ Při nadměrném zastínění západní fasády proto podle nich dojde ke značné ztrátě tepelných solárních zisků a energetické bilance domu. Žalobci mají legitimní očekávání, že příslušné správní orgány budou aplikovat právní předpisy týkající se hospodaření s energiemi nejen při povolování nových staveb, ale též „*ve smyslu ochrany dosažené účinnější energetické bilance staveb již existujících*“. Pokud tudíž správní orgány uvedly k obdobné odvolací námitce, že právo na solární zisky stavby není nikde zaručené, resp. za situace, kdy proslunění domu neklesá pod normové hodnoty, nemohou žalobci požadovat zachování dosavadních solárních zisků a případně budou muset vytápění upravit, odporuje podle žalobců tento přístup smyslu uvedené legislativy a mezím přijatelného správního uvážení o námitce občanskoprávní povahy.
26. Žalobci zdůraznili, že Stavba nemá vyrůst na nezastavěném pozemku, ale nahradit dosavadní rodinný dům č. p. X. Žalobci nemohli předpokládat, že tento dům bude nahrazen Stavbou charakteru bytového domu, která několikanásobně předčí objem dosavadního rodinného domu. Podle nich se správní orgány nevypořádaly s touto skutečností dostatečně ani po linii veřejnoprávní (veřejný zájem na energetické úspornosti stávající stavby), ani soukromoprávní (imise zastíněním a související omezení vlastnického práva žalobců).
27. Pod **třetím žalobním bodem** žalobci namítali porušení principů výstavby ve stabilizovaném území. Dle žalobců je Stavba „*hmotově naddimenzována a porušuje principy přípustné výstavby ve stabilizovaném území*“. Při odmítnutí související odvolací námítky žalovaný i MMR jako nadřízený orgán územního plánování podle žalobců nepostupovali nestranným způsobem při výkladu neurčitých právních pojmů jako např. „*zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury*“ či „*rozsáhlá stavební činnost*“ nebo „*ustupující podlaží*“.
28. Žalobci vytýkají MMR, že porovnává Dům žalobců a Stavbu co do zastavěné plochy, která je srovnatelná, ale neuvádí, že prvně jmenovaný objekt je dvojpodlažní, zatímco druhý čtyřpodlažní. Obestavěný prostor Stavby je tak zhruba dvakrát větší než u Domu žalobců, třikrát větší než u průměrné stavby v dané stabilizované lokalitě a dokonce pětikrát větší než u odstraněného dosavadního rodinného domu.
29. Dále se dle názoru žalobců MMR odchýlilo v závazném stanovisku od dosavadní rozhodovací praxe, když v rozporu se svým stanoviskem ze dne 7. 8. 2019, čj. 29684/2019-81-2, neposuzovalo ve stabilizovaném území hodnoty HPP (hrubé podlažní plochy) a KPP (koeficient podlažních ploch) a bralo je jen jako přibližný odhad stavebníka. K obdobnému přístupu žalovaného pak žalobci namítli, že skutečnost, že ve stabilizovaném území nebyly předepsány parametry KPP a HPP, „*neznamená, že pomocí nich nelze kvantifikovat intenzitu využití funkční plochy povolované stavby a porovnat ji s intenzitou využití ploch u stávající zástavby*“. Žalovanému dále mohlo být na první pohled

zřejmé, že porovnáním HPP a KPP u Stavby se stávající zástavbou v území vyjde najevo, že nejsou dodrženy princip zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury a princip nepřipustnosti rozsáhlé stavební činnosti ve stabilizovaném území. Dle žalobců by průměrná hodnota KPP předmětného území odpovídala kódu míry využití území B až C (rodinné domy), Stavbě by odpovídal kód využití D až E (typický pro „viladomy“ či „činžovní vily“).

30. Jestliže v posuzované věci navazuje na stabilizované území jediná rozvojová plocha s kódem míry využití OB-A (nejmenší možná intenzita využití), do které by dle žalobců jistě nebylo možno umístit dům velikosti plánované Stavby o čtyřech podlažích (jemuž by odpovídal kód OB-D až OB-E), odporuje takový postup ustálené rozhodovací praxi MMR, podle níž se o rozsáhlou stavební činnost jedná tehdy, pokud by obdobnou stavbu se srovnatelnými rozměry nebylo možné umístit ani v přímo navazujících rozvojových plochách.
31. Podle žalobců ignoruje žalovaný judikaturu k výkladu předmětných neurčitých právních pojmů (konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2017, čj. 7 As 143/2017 - 75, k pojmu rozsáhlá stavební činnost). Dále měli za to, že si žalovaný mylně vyložil Pražské stavební předpisy, pokud jde o stavby ve svahu a prolínání dvou přípustných výškových hladin staveb, když připustil, že na patě svahu může stavba překračovat běžnou výšku v lokalitě. Podle žalobců by naopak stavba ve svahu měla svah kopírovat, tedy její relativní výška by měla být více méně konstantní, zatímco její absolutní výška by se měla směrem dolů po svahu schodovitě snižovat. Upřesnili, že *„není z hlediska výškové úrovně problematická výška v uliční čáře (2 NP) ale to, že poslední podlaží je směrem od severu nedostatečně ustoupené a působí hmotově nepřiměřeným věžovitým dojmem (4 NP). Jinak řečeno, poslední podlaží by mělo od severu ustupovat mnohem více, aby při pohledu ze severu budova působila dojmem nikoliv čtyřpodlažní ale pouze třípodlažní budovy (3 NP).“*.
32. Žalobci dále rozporovali závěr, který žalovaný činí z Územně analytických podkladů hl. m. Prahy (dále jen „ÚAP HMP“), když uvedl, že v dané lokalitě je typický počet podlaží (90 % percentil) čtyři a maximální počet podlaží 6. Podle žalovaných je v ÚAP HMP v tomto ohledu chyba, protože z ostatních územně analytických podkladů naopak vyplývá, že typický počet podlaží (90 % percentil) v dané lokalitě odpovídá třem podlažím (nikoliv čtyřem) a pouze bytový dům na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. V. se 16 bytovými jednotkami má podlaží pět (nikoliv šest). Navíc, význam uvedeného bytového domu se 16 jednotkami je dle žalobců pojmán ze strany žalovaného i MMR nesprávně, když měli za to, že Stavba ve srovnání s tímto objektem nemůže představovat nepřiměřeně rozsáhlou stavební činnost. Dle žalobců je však tento bytový dům *„v kontextu okolní zástavby jedinou výjimkou a naprostým extrémem“*, přičemž povolením Stavby dojde následně k nezadržitelné přestavbě předmětného území a popření smyslu stabilizovaného území (nejde o plochu přestavby).
33. Žalobci dále nesouhlasili se závěrem žalovaného, který neshledal nutným posoudit výšku a hmotu Stavby při pohledu ze severu s odkazem na to, že *není na tuto stranu zástavby z veřejného prostranství vidět*. Dle žalobců však je na tuto linii zástavby od severu vidět z *„přilehlé komunikace č.p. X1 ve vlastnictví hl. m. Prahy, při jízdě železnicí, z jižní fronty ul. X, z protější základní školy atd.“* Zachování výškové a urbanistické struktury navíc podle jejich názoru nelze vázat pouze na pohledy z veřejných prostranství, když je zástavba od severu vidět ze zahrad a soukromých domů, včetně zahrady žalobců.

34. Žalobci v neposlední řadě považovali za mylnou několikrát v Napadeném rozhodnutí opakovanou pochybnost o námitce, že případná zvýšená míra intenzity zástavby v předmětné lokalitě se může přímo dotknout vlastnických práv a oprávněných zájmů žalobců. Žalobci byli přesvědčeni, že „[h]odnota nemovitých věcí (materiální stránka) a pohoda bydlení (duchovní stránka), jsou nepochybně přímo odvozeny od kvality okolního prostředí a závisí mimo jiné na zachování sociálních a urbanistických hodnot v daném území“.
35. Závěrem žaloby shrnuli, že obě správní rozhodnutí musí být ze shora uvedených důvodů zrušena, předmětný stavební záměr musí být zredukován a v novém řízení podroben přísnějšímu posuzování tak, aby se dostal do souladu s obecnými požadavky na výstavbu a nezasahoval nepřiměřeným způsobem do vlastnických práv žalobců. Zřetel by měl být správními orgány vzat na všechny specifické okolnosti dané lokality (severní expozice pozemku, příkrý zalesněný svah na jihu) a na skutečnost, že Stavba nemá vyrůst v místě proluky, ale na místě odstraněného rodinného domu, jehož parametry do značné míry předurčily legitimní obvyklé užívání Domu žalobců. Stavební úřad by dle žalobců měl posuzovat parametry stavebního záměru nikoliv pouze jednotlivě a odděleně, ale také současně v jejich společném působení na Dům žalobců, neměl posuzovat zvlášť zastavěnou plochu a zvlášť výšku Stavby, ale dohromady celou její hmotu včetně dopadu na zastínění, obvyklé užívání a hodnotu Domu žalobců.
36. Dne 4. 6. 2021 pak žalobci předložili soudu znalecký posudek č. 26/2021 vypracovaný Vysokým učením technickým v Brně, Fakultou stavební (dále jen „**Znalecký posudek**“), týkající se doby proslunění Domu žalobců při zohlednění stínícího efektu přilehlého zalesněného svahu, z něž má vyplývat, že se doba proslunění podle příslušné technické normy sníží na 46 minut (normová hodnota je alespoň 90 min). Znalecký posudek zároveň konstatuje, že jak studie doc. K., tak Ing. P. a Ing. P. neberou v potaz stínící vliv vzrostlého porostu a vycházejí z tloušťky příslušného okenního ostění v Domě žalobců 45 cm, a nikoli reálných 50 cm.

IV. Vyjádření žalovaného

37. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 6. 2021 setrval na závěrech uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
38. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný nejprve ke Znaleckému posudku předloženému žalobci soudu sdělil, že ač byl vypracován až dva měsíce po skončení správního řízení, jeho obsahem žalobci argumentovali již v odvolání, přičemž žalovaný se k těmto argumentům vyjádřil a na svých závěrech setrvává.
39. Co se týká otázky proslunění, žalovaný dále připomněl, že české technické normy (ČSN) nejsou obecně závazné, normou udaný postup je doporučený a Pražské stavební předpisy na normu týkající se proslunění neodkazují, závazná tudíž není. Podle něj bylo v řízení prokázáno (studie doc. K., studie Ing. K.), že nedojde ke snížení proslunění v obytné místnosti v Domě žalobců pod normové hodnoty.
40. K tvrzenému vyššímu stínícímu účinku vzrostlého lesa a zeleně žalovaný setrval na argumentaci v Napadeném rozhodnutí, že les jižně od komunikace X nelze považovat za stínící překážku, neboť jeho porost prokazatelně tvoří opadavé stromy, přičemž ani k 1. ani 21. březnu nejsou stromy ještě olistěny. Nelze jej považovat za stínící překážku ani s ohledem na jeho polohu ve vztahu ke stavbě Domu žalobců (jižně) a vzdálenosti k jejich

pozemku. Tvzení žalobců o stínícím účinku lesního porostu zůstalo dle žalovaného jen v rovině tvrzení, žalobci jej ve správním řízení nedoložili relevantním posudkem nebo studií.

41. K **druhému žalobnímu bodu**, tj. tvrzené ztrátě solárních zisků v Domě žalobců, žalovaný uvedl, že je oprávněn si učinit úsudek o takovéto námitce občanskoprávní povahy, přičemž nepřekročil meze správního uvážení. V Napadeném rozhodnutí uvedl, že Stavba respektuje stavební čáru stávající zástavby směrem k uliční čáře, je navrhována v obdobné „hloubce“ jako je Dům žalobců, který byl rovněž postaven v místě odstraněného domu o menší zastavěné ploše. Jelikož lze posoudit soulad Stavby s charakterem území a bylo prokázáno, že nedochází k poklesu proslunění v Domě žalobců pod normové hodnoty, nemohou žalobci v zastavěném a v zastavitelném území oprávněně požadovat zachování „solárních zisků ze západní fasády“ svého domu. Nejedná se tak dle žalovaného o imisi nepřiměřenou místním poměrům.
42. Rekapituloval, že žalobci nemají nárok na absolutní neměnnost poměrů v území. Pokud solární zisky „*nejdou zajištěny nějakým zřízeným věcným oprávněním (věcné břemeno, resp. služebnost) nelze samo omezení solárních zisků považovat za zásah do práva*“. Podle žalovaného u žalobců nejde o absolutní ztrátu solárních zisků a nejedná se ani o prokázané omezení solárních zisků podstatně omezující nebo znemožňující obvyklé užívání Domu žalobců.
43. Ohledně **třetího žalobního bodu**, resp. namítaného porušení principů výstavby ve stabilizovaném území, žalovaný předeslal a zdůraznil, že není zřejmé, jak jsou žalobci jejím uplatněním **přímo** dotčeni na svých vlastnických nebo jiných věcných právech k pozemku nebo stavbě, když přímou dotčenost ve svých námitkách, v rozporu s § 94n odst. 3 stavebního zákona, nedeklarují (přitom žalovaný poukázal na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 11. 4. 2014, čj. 5 As 92/2013 - 51).
44. Rovněž vypíchl, že závazné stanovisko MMR bylo pro žalovaného závazné a nepřisluší mu jakkoliv jej zpochybňovat či rozporovat. MMR dle žalovaného posuzovalo Stavbu nejen z hlediska zastavěné plochy, ale zabývalo se i její hmotou („obestavěné prostory“), posuzovalo a porovnávalo ji s hmotou sousedních staveb. Žalovaný přitom z tohoto závazného stanoviska citoval.
45. Skutečnost, že původní, nyní již odstraněná, stavba (rodinný dům č. p. X) byla menší, neznamená, že by ji nemohla nahradit Stavba svými rozměry větší, „*zejména když se svou hmotovou strukturou (dvě plnohodnotné nadzemní podlaží, třetí ustupující) nevymyká okolní zástavbě*“. Žalovaný podotknul, že i Dům žalobců o ploše 252 m² nahradil původní menší objekt o ploše cca 100 m².
46. Pokud jde o namítaný odklon MMR od jeho dřívější rozhodovací praxe, žalovaný zdůraznil, že žalobci argumentují v tomto ohledu pouze jediným odlišným stanoviskem MMR, jehož obsah není žalovanému znám. V projednávané věci je dle žalovaného podstatné, že Stavba je navržena ve stabilizovaném území v ploše, pro kterou v územním plánu není stanoven KPP, proto se u ní požadavek KPP neposuzoval a výpočet provedený stavebníkem, který ale z uvedeného důvodu nebylo třeba dokládat, MMR věcně nepřezkoumávalo, i když zmínilo jeho zřejmou nesprávnost. I ve vztahu k obsahu pojmu „rozsáhlá stavební činnost“ dospělo MMR v případě Stavby přezkoumatelným způsobem k závěru, že se o rozsáhlou stavební činnost v daném území nejedná.

47. Žalovaný je přesvědčen, že rovněž zdůvodnil, proč se v případě Stavby o rozsáhlou stavební činnost nejedná, poukázal přitom i na podobnost rodinného domu na pozemku parc. č. X v k. ú. V., u něhož *„směřem do zahrady 1. PP (stejně jako u předmětného stavebního záměru) částečně vystupuje nad terén a má 2 NP + obytné podkrovní“*.
48. K námitce rozporující dvě výškové hladiny u staveb ve svahu žalovaný s odkazem na Napadené rozhodnutí doplnil, že výška Stavby byla stanovena a začleněna do výškových hladin včetně posledního podlaží, které je ustupující, přičemž vyšel z ustálené rozhodovací praxe a přihlédl k výkladu § 25 Pražských stavebních předpisů. Pro navržené ustupující podlaží není uplatňováno ustanovení § 27 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, které umožňuje přesně specifikované ustupující podlaží vystavět nad maximální regulovanou výšku. Z žádného ustanovení Pražských stavebních předpisů dle názoru žalovaného nevyplývá, že *„hmota domu musí „uskakovat“ podlažími tak, aby co nejvíce kopírovala svažité terén“*. Ustoupené podlaží u Stavby splňuje definici ustoupeného podlaží dle § 2 písm. p) bod 3. uvedeného nařízení, a proto požadavek žalobců, že *„poslední podlaží by mělo od severu ustupovat mnohem více“*, nemá oporu v právním předpise.
49. Pokud jde o namítanou chybu v ÚAP HMP, žalovaný odkázal na § 26 a § 2 písm. h) Pražských stavebních předpisů s tím, že ÚAP HMP jsou podkladem (nikoli regulativem) pro stanovení charakteru okolní zástavby. Podle žalovaného není důvod, aby nepřihlédl k tomu, že posuzované území je součástí uvedené lokality s kódem 327/ U Potoka Z(06) 0 0,23 4/6. Naopak, žalobci nejsou odborně nadáni zpochybňovat stanovení lokality ani údaje uvedené v kódu lokality. Zdůraznil, že celkovým počtem podlaží jsou míněna pouze nadzemní podlaží včetně podlaží podkrovních a ustupujících, což rovněž Stavba splňuje, avšak údaj o podlažnosti v ÚAP HMP nemá pro posouzení záměru žádný význam. V § 25 Pražských stavebních předpisů je totiž podle přesvědčení žalovaného jednoznačně stanoveno, že *„výškové hladiny se definují stanovením závazné maximální a minimální regulované výšky budov nebo stanovením minimálního a maximálního počtu podlaží. V ustanovení § 25 odst. 2 [Pražských stavebních předpisů] však jsou definovány jen minimální a maximální výšky budov, žádný min. a max. počet podlaží uveden není.“*. K řadám podlažnosti v ÚAP HMP nejsou přitom přiřazena čísla výškových hladin. Regulativ počtu podlaží není možné použít pro posuzování záměrů také proto, že nikde není stanoveno, jakou výšku má podlaží (aby bylo možné z rozsahu výšek v metrech vypočítat počet podlaží). Pouze v historických jádrech obcí, což není případ Stavby, se závazně přihlíží též k počtu podlaží (plus střešní krajíně). Žalovaný rovněž dovozuje, že pojem podlažnost je již zapracován v Pražských stavebních předpisech do limitu výšek.
50. Dále žalovaný oponoval tvrzení žalobců, že umístěním Stavby dojde k přestavbě charakteru daného území. Stavba dle něj *„svým vzhledovým uspořádáním i hmotovými poměry není žádným extrémním netypickým řešením, v jejím bezprostředním okolí se již nyní nachází několik obdobných staveb (na pozemcích parc. č. X, parc. č. X a X, parc. č. X a X, vše v k. ú. V.)“*. Rozhodně správní orgány neodvozovaly při posuzování výškových a objemových parametrů Stavby své závěry jen od jediné stavby v okolí.
51. K požadavku žalobců na posouzení výšky a hmoty Stavby od severu nad rámec odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že pohledy dokumentující začlenění Stavby do stávající zástavby se dokládají *„pro potřeby posouzení stavebního záměru z tohoto hlediska stavebním úřadem, nikoliv pro účastníky řízení a už vůbec ne pro cestující ve vlaku či žáky a učitele školy nebo pozorovatele ze vzdálené ulice“*. Je přitom na stavebním úřadu, aby posoudil, jaké pohledy jsou pro posouzení začlenění stavby do zástavby nutné, právní

předpisy neukládají povinnost doložit pohledy ze všech světových stran. Žalovaný nepopírá, že na severní fasádu Stavby je vidět i ze zahrady žalobců, ale ta nepatří pod veřejné prostranství, stejně jako žalobci zmiňované zahrady privátních domů. Žádní další vlastníci okolních domů nadto proti Stavbě nebrojili.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1 (stavebníka)

52. Osoba zúčastněná na řízení 1 ve vyjádření ze dne 7. 9. 2021 sdělila, že plně souhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům. Dále se konkrétněji věnovala pouze **prvnímu žalobnímu bodu** (proslunění Domu žalobců).
53. Ke Znaleckému posudku uvedla, že má za to, že jeho předložení ze strany žalobců až v této fázi soudního řízení a zadání posudku formulované žalobci svědčí o jejich zjevně obstrukčním postupu, jehož jediným cílem je prodloužení celého stavebního řízení. Pozastavila se nad tím, že znaleckému ústavu žalobci zadali posoudit „[v]liv okolního vzrostlého porostu na snížení možné doby proslunění“ Domu žalobců. To má podle ní odporovat platným normám a zavedené praxi, podle nichž se vzrostlý porost jako souvislá překážka při výpočtu doby proslunění nezahrnuje.
54. O účelovosti zadání Znaleckého posudku žalobci má podle stavebníka svědčit skutečnost, že sami žalobci, když stavěli Dům žalobců, si nechali v roce 2013 zpracovat studii, kterou ve svém stavebním řízení dokládali, že jejich dům je dostatečně prosluněn a má dostatek denního osvětlení. Pro výpočet proslunění Domu žalobců přitom jakýkoli vzrostlý porost jako překážku proslunění neuvažovali. Avšak pro posouzení vlivu záměru stavebníka tento porost jako trvalou překážku nyní používají a znalci svým zadáním ukládají, aby jej do výpočtu zahrnul.
55. Osoba zúčastněná na řízení 1 připomněla, že v předmětném správním řízení ohledně její Stavby již byly vypracovány tři studie oslunění nebo denního osvětlení různých autorů (dvě zadával stavebník, jednu žalobci), přičemž ani jedna neuvažuje vliv vzrostlého porostu na výpočet těchto veličin. Přitom doplnila, že „*doc. K. je dokonce jednou z vůdčích odborných osobností v oblasti osvětlení s rozsáhlou akademickou a publikační činností v oboru a v historii byl členem normalizační komise, která normy osvětlení a oslunění tvořila*“. Shrnula, že kdyby bylo běžné vzrostlý porost jako překážku pro tyto účely uvažovat a zahrnout ji do výpočtu, jistě by tak učinil alespoň některý ze zpracovatelů těchto studií.
56. Pokud měli žalobci za to, že okolní vzrostlý porost měl být ve správním řízení týkajícím se Stavby zohledněn (ačkoli to neučinil ani jeden z odborníků zpracovávajících tři předložené studie), měli a mohli tuto skutečnost vznést v rámci správního řízení, přičemž dle stavebníka by se pak již ve správním řízení prokázalo, že vzrostlá zeleň se jako stínící překážka dle platných norem a dlouhodobé praxe nezohledňuje. Odkázal na článek doc. K. publikovaný v časopise Světlo, nazvaný „Význam činitelů při výpočtech ve stavební světelné technice“, který uvádí: „*Za stínící překážky se zpravidla považují budovy, inženýrské stavby a terénní útvary. Uvažování vzrostlé zeleně jako překážky pro přístup denního světla je méně obvyklé, protože listnaté stromy jsou v zimním období bez listů, takže nestíní, a v letním období působí zeleň naopak spíše příznivě, protože brání nadměrnému přístupu slunečních paprsků. Zadání rozměrů stínící překážky tvořené vzrostlou zelení do výpočtu by bylo také velmi problematické, protože tvary korun stromů jsou složité, během času se mění a je obtížné je geometricky zaměřit a popsat*“. Stejnou definici překážky uvádí dle stavebníka Česká

komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, když konstatuje: „*Za stínící překážky se zpravidla považují budovy, inženýrské stavby a terénní útvary.*“. Nadto se podle něj porost dá odstranit nebo upravit, nejde tudíž o překážku trvalého rázu.

57. Dále upozornil stavebník na to, že jej žalobci v e-mailu ze dne 12. 1. 2019 požádali, aby neodstraňoval ovocné stromy a ořešák, které stály na jeho pozemku poblíž pozemku žalobců, neboť dle jejich vyjádření „*[v] létě poskytuje příjemný stín*“. Ani tyto stromy přitom do studií proslunění nebo osvětlení nikdo nezahrnul. Kladl (si) v této souvislosti otázku, zda by v případě, že by byly ořešák a ovocné stromy do výpočtu proslunění zahrnuty, se po jejich pokácení musela udělat nová studie. Na druhou stranu, nově (v budoucnu) vzrostlá zeleň se dle stavebníka také nepokácí, aby byla splněna norma. Proto se do výpočtů proslunění nezahrnuje a nebere se jako souvislá překážka.
58. Dále namítl, že celá konstrukce Znaleckého posudku je postavena na pouhém odhadu, nikoli na přesném zaměření (které u zeleně není možné). Odhaduje výšku porostu, složení lesa, černých pixelů nebo prostup světla porostem. Stavebník připustil, že Znalecký posudek „*sice vyhověl zadání žalobců posoudit možný vliv vzrostlého porostu, ale samo zadání posudku je chybné a posudek v kontextu zavedené praxe v oboru, všeobecně přijímanému postoji odborné veřejnosti a účelu a znění norem vůbec neobstojí a nelze se jím jako relevantním podkladem řídit*“. Soud by proto neměl s odkazem na § 52 odst. 1 s. ř. s. z tohoto důkazu vycházet.
59. Stavebník rovněž doplnil, že nová Evropská norma ČSN EN 17037 představuje pro mnohé členské státy naprosté novum v oblasti oslunění, ale v Československu platily normy v této oblasti od 60. let minulého století. Nová norma má dokonce být mírnější než předchozí, ryze tuzemské. Dle stavebníka nebylo účelem nové normy zavést nejprísnejší možnou regulaci, proto také nepřinesla extenzivnější výklad slova „překážka“, než bylo doposud v České republice zvykem, a vzrostlý porost nadále nelze brát jako překážku trvalého rázu.
60. Závěrem připomněl, že i Znalecký posudek dospěl k závěru, že „*bez vlivu porostu záměr stavebníka platné normě ČSN EN 17037 vyhoví*“.

VI. Replika žalobců

61. Žalobci v replice ze dne 13. 9. 2021 k vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1 (stavebníka) odmítli, že by se chovali obstrukčně. Přestože stavebníka vyzvali k setkání již v prosinci 2018, projekt Stavby jim představil až v dubnu 2019, 6 dní před místním šetřením, v rámci kterých proběhly i Velikonoce. Připomněli, že námitku zastínění vzrostlým porostem vznesli již v průběhu správního řízení. Odmítli rovněž stavebníkovu údajnou „*hru na city*“. Prezентuje se totiž dle jejich slov jako „*úspěšný jedinec znalý a protřelý v odvětví investiční výstavby*“ a developer, pro něhož Stavba představuje jen jeden z mnoha minulých a budoucích investičních záměrů.
62. Pokud jde o Znalecký posudek, uvedli, že v žalobě ani ve znaleckém posudku se netvrdí, že lesní porost tvoří slunečním paprskům souvislou překážku. Zpracovatel posudku stínící efekt této překážky snižuje na 57,8 %, tedy pojímá lesní porost jako překážku perforovanou. Dále rozporovali tvrzení stavebníka, že les není překážkou trvalou, neboť jeho trvalost je srovnatelná s budovami (těžba po 80 až 120 letech u jehličnanů a 120 až 150 letech u listnatých stromů). Úpravy lesa mají zajišťovat, „*aby hladina korun stromů zůstala*“.

co nejvíce sevřená a propouštěla co nejméně světla“. Normy navíc dle žalobců neznají pojmy jako „souvislá překážka“ nebo „trvalá překážka“. Od roku 2018 normy definují jako překážku „cokoliv vně budovy, co zabraňuje přímému pohledu na část oblohy“. Kmeny, větve a jehličí stromů při pohledu na oblohu dle žalobců definici překážky beze sporu naplňují a část oblohy zakrývají. Jestliže stavebník s odvoláním na jím vybrané zdroje tvrdí, že „je velice obtížné stromy a vzrostlou zeleň do výpočtu zahrnout“, žalobci tomu přisvědčují, nicméně zpracovatel posudku (erudovaný znalecký ústav) se dle jejich názoru s tímto obtížnějším úkolem „dokázal vypořádat na špičkové úrovni, a to zcela transparentním a snadno přezkoumatelným způsobem“.

63. Dále zdůraznili, že ČSN EN 17037 uvádí, že metodika používající počítačový program „musí mít grafický modul, který umožňuje generovat zobrazení výhledu z kontrolního bodu“, tedy neříká nic o tom, že by se zobrazení skutečného výhledu mělo jakkoli modifikovat, resp. se část zobrazení měla odstranit či zanedbat.
64. Jestliže stavebník poukázal na to, že při samotné výstavbě Domu žalobců nebyl stínící efekt lesa vzat v úvahu, žalobci jednak namítli, že tato skutečnost by mohla jít k tíži zpracovatele příslušné studie nebo stavebního úřadu, nikoli k jejich tíži, a dále, že vzrostlý porost je z hlediska žalobců problematický až v kombinaci se Stavbou.
65. K vyjádření žalovaného žalobci nejprve uvedli, že žalovaným akcentovaná nezávažnost norem v oblasti proslunění jde proti smyslu § 76 odst. 2 stavebního zákona a § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jež má stavební úřad a žalovaný vzít v úvahu. Podle nich norma ČSN EN 17037 „zavádí 1,5 hodiny jako minimální, tedy nejkratší možnou délku doby proslunění, když za střední tedy obvyklou a kýženou dobu proslunění bytu norma považuje 3 hodiny“.
66. Z důkazních prostředků předložených žalobci má jednoznačně vyplývat, že les na svahu jižně od Domu žalobců tuto budovu zastíňuje. Již v odvolacím řízení uplatnili argumenty směřující k tomuto závěru.
67. Podle žalobců to měl být žalovaný, kdo na základě toho měl sám nechat vypracovat oponentní studii nebo přímo znalecký posudek. Namísto toho žalovaný stanovil žalobcům velmi krátký termín pro seznámení se s podklady rozhodnutí a stanovil jim lhůtu pro připomínky pouhých 10 dní, čímž jim poskytnul efektivní dobu k opatření oponentní studie na pouhé 4 pracovní dny od seznámení se s podklady. Proto v tak krátké době nemohli žalobci znalecký posudek opatřit.
68. Ani problematiku solárních zisků dle názoru žalobců neposoudil žalovaný dostatečně z pohledu jak veřejného, tak soukromého práva (§ 76 odst. 2 stavebního zákona a § 1013 odst. 1 občanského zákoníku). Připustili, že české veřejné právo regulaci této otázky dosud příliš neřeší. Upozornil nicméně na existenci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/31/EU, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/27/EU a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844, které byly platné a závazné pro Českou republiku v době vydání Napadeného rozhodnutí a měly by se tak promítnout do rozhodovací praxe dotčených správních orgánů.
69. Jestliže pak žalovaný konstatoval, že mu není znám obsah žalobci zmiňovaného stanoviska MMR (odlišného, co do koeficientů HPP a KPP), žalobci připomněli, že jej připojili k žalobě.

70. Dále poukázali na § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů, z něž má plynout, že při umístování stavby není relevantní jen pohled z veřejných prostranství. Správní orgán dle jejich názoru „měl správně posoudit začlenění stavby do stabilizovaného území ze všech světových stran, měl porovnat společný účinek půdorysných rozměrů povolené stavby a její výšky s okolními stavbami a posoudit dopad povolené stavby na veřejné zájmy i zájmy žalobců“, což však učinil nedostatečně.

VII. Jednání

71. Na jednání konaném dne 17. 9. 2021 strany setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalovaný navrhl, aby Znalecký posudek nebyl jako důkaz připuštěn, neboť nebyl podkladem pro Napadené rozhodnutí, a dále uvedl, že s účinností od 8. 11. 2018 byla regulace proslunění v Pražských stavebních předpisech zrušena.
72. Soud v rámci jednání provedl následující důkazní prostředky:
73. K obsahu technických norem soud provedl k důkazu žalobci navrhovanou normu ČSN 73 43 01 Obytné budovy ve znění změn Z1, Z2, Z3, Z4, konkrétně část 4.3 týkající se Proslunění (důkaz č. 10), normu ČSN EN 17 037 Denní osvětlení budov (titulní strana) (důkaz č. 11), Tabulku A.6 – doporučená doba proslunění dle normy ČSN EN 17037 (důkaz č. 20), Termíny a definice dle normy ČSN EN 17037 (důkaz č. 23), D.3 Metoda využívající počítačový program dle normy ČSN EN 17037 (důkaz č. 24). Osoba zúčastněná na řízení 1 k tomu dále upozornila na bod 3.19 Termínů a definic dle normy ČSN EN 17037 a akcentovala její doporučující charakter.
74. Soud dále k otázkám souvisejícím s prosluněním provedl k důkazu žalobci navrhované schematické znázornění stínícího efektu přilehlého zalesněného svahu mezi ulicemi X a Y na Dům žalobců dne 1. března ve 13.00 hod. (důkaz č. 6), fotografii přilehlého zalesněného svahu pořízená z místa referenčního bodu Domu žalobců dne 28. února ve 13.00 hod. (důkaz č. 7), písemné vyjádření lesního J. J., zástupce Lesů hl. m. Praha, k druhové skladbě lesního porostu na přilehlém svahu (důkaz č. 8), pohled na západní fasádu Domu žalobců s rozměrným prosklením (důkaz č. 12) a půdorysy 1.PP a 2. NP Domu žalobců (důkazy č. 21 a 22). K otázkám souvisejícím s prosluněním dále k důkazu provedl studii proslunění a denního osvětlení k Domu žalobců z roku 2013, článek Význam činitelů při výpočtech ve stavební světelné technice, doc. Ing. J. K., Ph.D., Časopis Světlo 2008/3: dokument Denní osvětlení budov (TP 1.8.8), ČKAIT, strana 21, odstavec 4.4.1 Světelné technické vlastnosti stínících překážek, dostupné na webové stránce <https://profesis.ckait.cz/dokumenty-ckait/tp-1-8/tp-1-8-8/> a článek Hodnocení proslunění budov podle ČSN EN 17037, 15. 3. 2021, doc. Ing. J. K., Ph.D., strana 6, odstavec Závěr, dostupné na webové stránce <https://stavba.tzbinfo.cz/denni-osvetleni-a-osluneni/21986-hodnoceni-prosluneni-budov-podle-csnen-17037>, (oba cit. dle stavu k 17. 9. 2021), to vše předložené osobou zúčastněnou na řízení 1.
75. K otázkám spojeným s třetím žalobním bodem pak soud k důkazu provedl žalobci navrhované odborné posouzení stavebního záměru ve stabilizovaném území na pozemcích parc. č. A a B v k.ú. V. z hlediska souladu s charakterem zástavby vypracované Ing. arch. V. Š., Ph.D., autorizovaná architektka ČKA v oboru architektura, doktorka v oboru urbanismus a územní plánování (důkaz č. 13), stanovisko MMR Zn. X ze dne 7. 8. 2019 s vyznačenými pasážemi na str. 7/9 (důkaz č. 14), výřez hlavního výkresu ÚP SÚ HMP s vyznačenou rozvojovou plochou OB-A v okolí předmětné stabilizované plochy (důkaz č.

- 15), určování výšky staveb ve svahu dle Pražských stavebních předpisů (důkaz č. 16) a podlažnost v předmětném území 327/U Potoka dle ÚAP HMP (důkaz č. 17).
76. Soud provedl k důkazu také žalovaným předložené podklady, konkrétně print screen dvou žalovaným předložených leteckých snímků v aplikaci WebGIS Praha z roku 2020 ke složení porostu z vegetačního a mimo vegetační období, printscreen dvou žalovaným předložených leteckých snímků v aplikaci WebGIS Praha z roku 2010, katastrální mapu v aplikaci WebGIS Praha, sedm žalovaných předložených snímků fotodokumentace v aplikaci Google, dále žalovaným předložené print screeny ÚAP HMP 2016 – výkres č. 200 Struktura území s legendou, print screen ÚAP HMP 2016 – výkres č. 223 Podlažnosti s legendou.
77. Soud zároveň považoval za potřebné provést k důkazu Pražské stavební předpisy 2018 s aktualizovaným odůvodněním. Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy, 2018; dostupné na https://www.iprpraha.cz/uploads/assets/dokumenty/psp_aktualizace_2021.pdf, a rovněž tiskovou zprávou k novelizaci Pražských stavebních předpisů dostupné na <https://www.iprpraha.cz/proslunenischvaleno> (obojí dle stavu k 17. 9. 2021).
78. Soud naopak zamítl návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem č. 26/2021 vypracovaným Vysokým učením technickým v Brně, Fakultou stavební (Znalecký posudek), který byl navržen k prokázání doby proslunění stávající stavby při zohlednění stínícího efektu přilehlého zalesněného svahu mezi ulicemi X a Y. Z posudku dle žalobců má vyplývat, že v případě realizace povolené stavby se doba proslunění stávající stavby sníží na 46 minut, zatímco normou doporučená minimální hodnota proslunění činí 90 minut; je tudíž navržen ke skutkovému tvrzení žalobců, že se doba proslunění Domu žalobců sníží oproti normové hodnotě zhruba na polovinu. Soud však nepovažoval pro posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek, resp. pro posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí v daném ohledu za potřebné provádět důkaz Znaleckým posudkem, resp. výsledkem znalce, neboť i pokud by byla skutková tvrzení žalobců snížení hodnot proslunění pod normové hodnoty v důsledku stínění vzrostlým porostem na přilehlém svahu opřena o navrhovaný Znalecký posudek v tvrzeném rozsahu prokázána, toto skutkové tvrzení by z důvodů, jež budou podrobně vyloženy dále v rozsudku, nemohlo ničeho změnit na závěru o tom, že nedodržení normových hodnot samo o sobě realizaci záměru Stavby v daném území nebrání. Soud přitom současně zdůraznil, že důvodem neprovedení navrhovaného důkazního prostředku nemohla být skutečnost akcentovaná žalovaným při jednání; přestože žalobcům nic nebránilo předložit znalecký posudek již v rámci správního řízení, s ohledem na zásadu plné jurisdikce soudního přezkumu v tomto typu řízení nebylo provedení Znaleckého posudku jako důkazního prostředku teprve v řízení před soudem *a priori* nepřípustné.
79. Soud rovněž zamítl návrh na provedení důkazních prostředků č. 18 a 19 (e-mail žalobců stavebníkovi ze dne 14. 12. 2018 a e-mail stavebníka žalobcům ze dne 17. 12. 2018), neboť byly navrhovány k tvrzením, která soud nepovažoval pro posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek a posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí za rozhodné.
80. Soud pro úplnost konstatoval, že v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů neprováděl dokazování podklady, předloženými stranami, které jsou již součástí správního spisu (důkazy č. 3 až 5 z návrhu žalobců, tj. Napadené rozhodnutí, Prvostupňové

rozhodnutí a závazné stanovisko MMR; Studií denního osvětlení z 01/2019, resp. Studií proslunění z 02/2020, jež navrhoval žalovaný).

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

81. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
82. V posuzované věci brojí žalobci podanou žalobou proti Napadenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil Prvostupňové rozhodnutí, jímž stavební úřad na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1 ve společném územním a stavebním řízení schválil Stavbu. Žalobci se fakticky nespokojili s argumentací, s níž žalovaný v Napadeném rozhodnutí, případně MMR ve svém závazném stanovisku, vypořádali jejich odvolací námitky.
83. Soud přitom nepřehlédl, že žalobci v úvodní části žaloby v obecné rovině poukazovali na to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, nedostatečně zjistil skutkový stav, v návaznosti na to nesprávně vyložil neurčité právní pojmy, nesprávně aplikoval prováděcí právní předpisy, nezajistil soulad Napadeného rozhodnutí s obecnými požadavky na výstavbu, a vybočil z přijatelných mezí správního uvážení.
84. Soud k takto obecně vznesené žalobní argumentaci podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Nejvyšší správní soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem tvrzených porušení bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv žalobce, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum. Soud se proto těmito námitkami mohl věcně zabývat pouze v rozsahu, v jakém měly svůj předobraz v následně uplatněných třech žalobních bodech.
85. Pro úplnost přitom soud poznamenává, že pokud se žalobci v podané žalobě omezili na paušální a blíže nerozvedenou poznámku stran tvrzeného nevypořádání se s některými odvolacími námitkami, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou, jež by jinak obecně byla způsobila zatížit rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, netrpí.
86. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze

dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní

argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

87. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
88. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny klíčové námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaný zabýval, byť tak v některých případech učinil společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitek, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden.
89. Žalobci ostatně v podané žalobě ty námitky, jež měly zůstat v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypovídány, konkrétně nespecifikovali. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval procesní argumentaci žalobců za neopodstatněnou. Polemika žalobců je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a především navazujících právních otázek, jak je zjevné mj. i z podané žaloby, v níž žalobci polemizují se závěry, k nimž žalovaný ve vztahu k těmto námitkám, jimiž se soud věnuje níže, dospěl. Lze shrnout, že žalovaný své závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Soud proto nemohl žalobcům přisvědčit, že by se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádal s žalobci blíže nespecifikovanými námitkami.

90. Soud připomíná, že v posuzované věci vydaly příslušné orgány společné povolení ve společném územním a stavebním řízení podle § 94j až 94p stavebního zákona. Z § 94n odst. 3 a 4 téhož zákona se přitom podává:

„(3) Osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Obec uplatňuje ve společném územním a stavebním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může v řízení

uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným stavebním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřiblíží. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek.

(4) Námitky stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. O podmínkách pro uplatňování námitek musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení.“

91. Podle § 94o stavebního zákona dále platí:

„(1) Ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky

a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů,

b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,

c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.

(2) Stavební úřad dále ověří zejména, zda

a) dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu,

b) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem.

(3) Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.“

92. V posuzované věci je pak nutno vycházet též z ustanovení § 1013 odst. 1 věty první občanského zákoníku upravujícího problematiku tzv. nepřímých imisí, podle kterého se vlastník „zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) unikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku...“.

93. Žalobci v podané žalobě vznášejí 3 okruhy konkrétních žalobních bodů, jimiž brojí proti dle jejich přesvědčení nepřipustnému snížení doby proslunění pod normové hodnoty, poukazují na nepřiměřenou ztrátu solárních zisků a konečně namítají porušení principů

výstavby ve stabilizovaném území. V rámci námitek přitom zpochybňují některé závěry žalovaného k otázce vyhodnocení souladu záměru Stavby s požadavky stavebního zákona, resp. jeho prováděcích předpisů. Soud přitom v této souvislosti podotýká, že v podmínkách hlavního města Prahy jsou obecné požadavky na výstavbu (obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby) upraveny v souladu s § 194 písm. e) stavebního zákona Pražskými stavebními předpisy (k tomu srov. dále).

94. Soud úvodem k žalobní argumentaci předesílá, že po seznámení se s obsahem správního spisu nemohl přehlédnout, že přestože žalobci v podané žalobě uplatňují rovněž argumentaci novou, mířící proti konkrétním závěrům žalovaného vysloveným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, některé žalobní námitky se do značné míry překrývají s námitkami uplatněnými žalobci v odvolání, resp. v průběhu správního řízení. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobcům v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakovali své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadají právě rozhodnutí o odvolání, které jejich ve správním řízení uplatněné argumenty

vypořádává (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).

95. Jakkoli je přitom i z předmětné části žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobci považují Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a včas uplatněné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, tím, že žalobci v žalobě v zásadě zopakovali některé námitky vznesené v průběhu správního řízení, aniž by věcně reagovali na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřel o nedůvodnosti námitek, poněkud snížili svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ně nemohl domýšlet další argumenty. Soud vyšel z toho, že pokud žalobci v některých částech své žalobní argumentace setrvali na dříve uplatněných námitkách a neprezentovali dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusel pak ani soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).

96. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti žalobních námitek uplatněných pod **prvním žalobním bodem**, jimiž žalobci brojili proti dle jejich přesvědčení nepřipustnému snížení doby proslunění pod normové hodnoty. Žalobci odmítli, že by ke stínění Domu žalobců docházelo výlučně Stavbou a akcentovali stínění prostřednictvím přiléhajícího zalesněného strmého svahu. Namítali, že při výpočtu míry proslunění dle studie doc. K. nebyl vzat v úvahu vzrostlý lesní porost nacházející se na svahu jižně od Domu žalobců; kmeny a koruny stromů je však třeba dle žalobců považovat za překážku proslunění, v důsledku níž dochází ke stínicímu účinku a snížení intenzity záření okolo 50 % a zprostředkovaně pak ke snížení doby proslunění pod technickou normou předepsanou dobu, k čemuž v průběhu řízení doložili Znalecký posudek. Rovněž s poukazem na aktualizované odůvodnění k § 45 Pražských stavebních předpisů dovozovali, že by v souladu s § 76 odst. 2 stavebního zákona nemělo docházet k proslunění stávajících bytů pod normové hodnoty, případně k dalšímu zhoršení již nevyhovujícího stavu.

97. Soud má za to, že primární otázkou, schovanou pod tímto žalobním bodem, je spor o relevantní skutkový a právní stav, který měl žalovaný vzít při rozhodování ve věci v potaz. Z pohledu soudu je pro posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek klíčové zodpovědět otázku, zda byly správní orgány skutečně povinny problematiku proslunění nahlížet z pohledu technických norem, resp. zda případné nedodržení normových hodnot proslunění bránilo povolení záměru Stavby ve společném řízení.
98. Zatímco žalobci trvají na tom, že technické normy upravující požadavky na proslunění jsou pro posuzovanou věc závazné, stavební úřad v Prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že Pražské stavební předpisy ve znění změny účinné od 8. 11. 2018 již žádné požadavky na proslunění nestanoví (nadto do té doby regulovaly toliko tyto požadavky pro byty navrhované, nikoli okolostojící). Žalovaný přitom v Napadeném rozhodnutí v souladu s dříve uvedeným tento závěr korigoval a s odkazem na doporučující charakter technických norem uzavřel, že ve společném řízení mělo být prokázáno, že vlivem navrhované stavby nedojde ke snížení proslunění stávajícího bytu v rodinném domě žalobců pod aktuálně účinné normové hodnoty. Ve vyjádření k žalobě i při jednání pak žalovaný uvedl, že české technické normy nejsou obecně závazné, normou udaný postup je doporučený a Pražské stavební předpisy na normu týkající se proslunění neodkazují, tudíž není závazná.
99. Soud s poukazem na shora citovaná ustanovení připomíná, že ve společném řízení posuzuje stavební úřad kromě jiného soulad záměru s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Jak bylo uvedeno výše, na území hlavního města Prahy jsou obecné požadavky na výstavbu upraveny v souladu s § 194 písm. e) stavebního zákona Pražskými stavebními předpisy.
100. Podle § 45 odst. 1 a 2 Pražských stavebních předpisů ve znění účinném do 7. 11. 2018 platilo

„§ 45 Proslunění, denní a umělé osvětlení

(1) U bytů a pobytových místností, které to svým umístěním, charakterem a způsobem využití vyžadují, musí být dodrženy požadavky na proslunění stanovené podle odstavce 2. Pokud charakter stávající zástavby neumožňuje zabezpečit požadavky na proslunění, musí být při navrhování bytů prosluněno minimálně 80 % navrhovaných bytů.

(2) Byt je prosluněn, je-li součet podlahových ploch jeho prosluněných obytných místností roven nejméně jedné třetině součtu podlahových ploch všech jeho obytných místností. Při posuzování proslunění se vychází z normy uvedené v § 84. “

101. Ustanovení § 84 Pražských stavebních předpisů v tehdy účinném znění přitom normovalo:

„Vybrané požadavky uvedené v ... § 45 odst. 2, 3, 4 a 8 ... se považují za splněné, postupuje-li se ve shodě s určenou normou nebo její částí oznámenou ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, která obsahuje podrobnější technické požadavky. Podrobnější technické požadavky jsou obsaženy v normách týkajících se:

...

d) proslunění,

e) denního osvětlení (úroveň denního osvětlení, činitel denní osvětlenosti roviny zasklení okna),

f) umělého osvětlení,

...“.

102. Z ustanovení § 45 odst. 1 a 2 Pražských stavebních předpisů ve znění nařízení č. 14/2018 Sb. HMP, účinném od 8. 11. 2018, byla zcela vypuštěna regulace požadavků na proslunění a v § 45 zůstaly upraveny již jen požadavky na denní osvětlení; současně bylo v § 84 zrušeno dosavadní písmeno d), které stanovilo závazné technické požadavky právě na proslunění.
103. Soud předem dalších úvah zdůrazňuje, že ve společném územním a stavebním řízení je pro rozhodování příslušných orgánů rozhodný právní (a také skutkový) stav nikoli v době podání (úplné) žádosti stavebníkem, ale stav v době vydání rozhodnutí, kterým je o takovém stavebním záměru rozhodováno. Tomu svědčí rovněž setrvalá rozhodovací praxe správních soudů, když například Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 As 111/2013 - 31, uvedl „...otázka, k jakému okamžiku má být posuzováno splnění zákonných podmínek pro vydání územního rozhodnutí...již byla judikaturou správních soudů řešena. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 8. 2000, č. j. 7 A 89/98 – 35, uvedl, že „stavební úřad v územním řízení při posuzování splnění obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu § 37 odst. 2 stavebního zákona [pozn.: nyní § 90 písm. c) stavebního zákona] zkoumá možnost vlivu umístované stavby na sousední pozemek podle skutečného stavu a podle stávajícího využití v době rozhodování...Splnění všech zákonných podmínek pro vydání územního rozhodnutí posuzuje stavební úřad ke dni vydání rozhodnutí.“ Zdejší soud neshledal jakékoli důvody pro odklon od uvedeného závěru.“.
104. Proto bylo (i s ohledem na absenci přechodných ustanovení) při rozhodování o stavebním záměru osoby zúčastněné na řízení 1 nutno vycházet v otázce proslunění z Pražských stavebních předpisů ve znění jejich novelizace ze dne 23. 10. 2018, tj. ve znění nařízení č. 14/2018 Sb. Hl. m. Prahy, v jejichž aktualizovaném odůvodnění se v komentáři ke změnám z roku 2018 uvádí: „V zájmu alespoň částečného snížení regulativní zátěže při povolování staveb pro bydlení a v zájmu vytváření podmínek pro udržitelný rozvoj města s přihlédnutím k tomu, že se jedná o užitelský parametr bytu, kdy by míra proslunění bytu měla být osobní volbou při výběru bytu a nikoliv závazným regulativem, novela PSP [Pražské stavební předpisy, pozn. soudu] zrušila závazné požadavky na proslunění obytných místností uvedené v § 45 odst. 1 a 2“. Hlavní město Praha přitom rovněž v rámci tiskové zprávy k novelizaci Pražských stavebních předpisů zrušení regulace proslunění akcentovalo jako nejvýznamnější a jednoznačně záměrnou změnu, když „upouští od povinnosti, aby každá obytná místnost byla prosluněna 1. března...“ s tím, že dostatek světla v obytných prostorách má zajišťovat prostřednictvím jiných regulativů, neboť „PSP však rozestupy domů a osvětlení stávajících jednotek chrání pomocí uliční čáry, výškové hladiny a požadavku na dostatečné denní osvětlení“.
105. Pražské stavební předpisy ve znění rozhodném pro posuzovanou věc tedy veřejnoprávní regulaci proslunění již neobsahovaly. Z popsaného normativního vývoje je zjevné, že úmyslem a záměrem hlavního města Prahy bylo tento regulatorní požadavek dopadající na umístování nových staveb, ale i na vliv těchto staveb na byty ve stávajících stavbách opustit a nadále regulatorní požadavky v oblasti proslunění na území hlavního města neklást s tím, že ochrana s tím souvisejících zájmů je v dostatečné míře zajištěna prostřednictvím jiných obecných požadavků na výstavbu (umístění uliční a stavební čáry, odstupové vzdálenosti staveb, výšková hladina aj.).

106. Společně s původním § 45 odst. 1 a 2 bylo také současně zrušeno původní závazné pravidlo postupovat při proslunění budov dle podrobnějších technických požadavků obsažených v normách dle § 84 písm. d) Pražských stavebních předpisů. Jinak řečeno, podle Pražských stavebních předpisů ve znění rozhodném pro projednávanou věc nelze legalitu záměru spojovat s dodržením normových hodnot proslunění uvedených v českých technických normách, na něž původní znění odkazovalo a činilo je prostřednictvím § 84 písm. d) závazným pramenem práva.
107. Při absenci přechodných ustanovení tak soud se zřetelem k obecným principům intertemporálních důsledků změn právní úpravy dochází k závěru, že na území Hlavního města Prahy nebylo lze v době rozhodování správních orgánů obou stupňů se zřetelem k provedené novelizaci Pražských stavebních předpisů spojovat závěr o legalitě záměru Stavby z veřejnoprávního pohledu s regulatorními požadavky na proslunění. V důsledku popsanych normativních změn nebylo lze aplikovat nejen požadavky upravené původně v § 45 odst. 1 a 2 Pražských stavebních předpisů, ale ani technické normy, které byly do 7. 11. 2018 se zřetelem k tehdy účinnému § 84 písm. d) Pražských stavebních předpisů závazné.
108. Soud tudíž v tomto ohledu plně souhlasí se správním orgánem prvního stupně a je nucen korigovat závěr žalovaného obsažený na str. 6 - 7 Napadeného rozhodnutí, podle kterého, „[i] když PSP nyní neobsahují požadavky na proslunění nových ani stávajících bytů, české technické normy (ČSN) jsou obecně platné (i když nejsou obecně závazné), normou udaný postup je vždy obecně doporučený a v případě pochybností lze dle běžné praxe normový postup označit za ten, který je správný. Proto mělo být v územním řízení (zde ve společném řízení) prokázáno, že vlivem navrhované stavby nedojde ke snížení proslunění stávajícího bytu v rodinném domě odvolatelů pod normové hodnoty podle v té době platné ČSN 73 4301 Obytné budovy, která řešila proslunění bytů i rodinných domů“. Soud ze shora vyložených důvodů tento názor žalovaného nesdílí, a to přinejmenším pokud jde o vyřízení námitek žalobců z veřejnoprávního hlediska (k občanskoprávnímu hledisku podrobněji viz dále).
109. Soud dále nemohl ponechat bez povšimnutí (žalobci ostatně na uvedenou skutečnost ve svých žalobních námitkách také poukazovali), že k § 45 Pražských stavebních předpisů je v aktualizovaném odůvodnění uvedeno: „Požadavky na povinné proslunění obytných místností byly zrušeny nařízením č. 14/2018 Sb. HMP ze dne 23. 10. 2018. V kontextu § 76 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon) v platném znění musí být každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí, šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Pokud stávající objekt obsahuje byty, které jsou prosluněné, pak by měl navržený záměr prokázat, jakým způsobem proslunění stávajících okolních bytů ovlivní. Neměl by snížit proslunění stávajících bytů pod normu, aby se stále jednalo o prosluněné byty. Pokud již dnes stávající byt hodnotám proslunění uvedeným v normě nevyhovuje, neměly by být tyto nevyhovující hodnoty navrženým záměrem sníženy. Při uplatňování § 76 odst. 2 stavebního zákona se postupuje podle článků 4.3.2, 4.3.3. a 4.3.4. ČSN 73 4301“.
110. Soud je však z níže uvedených důvodů přesvědčen, že právě citovaný obsah odůvodnění Pražských stavebních předpisů nemá pro posuzovanou věc regulatorní dopad a není s to vyústit v závěr o důvodnosti žalobních námitek brojících proti tvrzenému nepřípustnému snížení doby proslunění pod normové hodnoty.
111. Soud předně zdůrazňuje, že z dikce § 76 odst. 2 stavebního zákona, dle něhož „každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků

uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy“, nelze v žádném případě dovozovat, že by byl stavebník povinen dodržovat obecné požadavky na výstavbu, s nimiž však právní stav rozhodný v době rozhodování stavebního úřadu nepočítá. Stejně tak z uvedeného ustanovení nelze dovozovat, že by byl stavebník povinen dodržovat ustanovení českých technických norem, které takové regulatorní požadavky dále rozvádějí, nebo v nich uvedené normové hodnoty.

112. Jak přílehavě uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, čj. 30 A 22/2011 - 67, publ. pod č. 2793/2013 Sb. NSS: „Je tu tedy třeba zodpovědět otázku, jaký má povinnost „být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb“ dopad, resp. zda z § 76 odst. 2 stav. zák. lze dovozovat povinnost žadatele o vydání územního rozhodnutí (a právo vlastníků sousedních pozemků), aby – zřejmě jen v těch případech, kdy je to objektivně možné – šel - k uspokojení jejich zájmů - nad rámec požadavků stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména obecných požadavků na využívání území.

Soud má za to, že tomu tak není. Ze zákonné dikce totiž nic takového dovodit nelze. Vyjádření „je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb“ je podle názoru soudu nutno rozumět tak, že žadatel je povinen jednak dbát požadavků uvedených v § 90 stav. zák. a jednak být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Jde o dvě samostatné povinnosti s podstatně odlišným právním režimem. Něco jiného by mohlo být, kdyby zákonodárce výslovně nebo alespoň naznačením tyto povinnosti propojil (např.: je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být přitom šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb). Kritéria posuzování záměru žadatele jsou stavebním zákonem vymezena taxativně. V územním řízení stavební úřad posuzuje záměr žadatele toliko z hlediska požadavků uvedených v § 90 stav. zák., ne též z hlediska šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Stavební úřad je tedy povinen poskytnout vlastníků sousedních pozemků a staveb ochranu proti nesouladu záměru žadatele s požadavky uvedenými v § 90 stav. zák. (je-li tím přímo dotčeno jejich vlastnické nebo jiné věcné právo k těmto pozemkům a stavbám), není však oprávněn jim poskytnout ochranu proti nešetrnosti žadatele k jejich zájmům (§ 90 stav. zák. a contrario). Pojetí šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb jako jakési korigující zásady územního rozhodování, což by bylo něco skutečně zásadního, by se podle názoru soudu muselo také již někde projevit; důvodová zpráva k vládnímu návrhu stavebního zákona z roku 2006 se však o takové šetrnosti ani slůvkem nezmiňuje a soud žádný takový názor nezaznamenal ani u doktríny a ani v závěrech soudní praxe.

Ustanovení § 76 odst. 2 stav. zák., podle něhož každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, nepředstavuje podle názoru soudu korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon a jeho prováděcí právní předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.“

113. Soud se s uvedeným právním názorem ztotožňuje, neshledává důvodu se od něj jakkoli odchýlovat a považuje jej v naznačených směrech za přenositelný i na nyní řešený případ.
114. Ani v nyní řešeném případě tak nelze dle stanoviska soudu z § 76 odst. 2 stavebního zákona dovozovat povinnost stavebníka dodržovat ustanovení čl. 4.3.2, 4.3.3 a 4.3.4 ČSN

73 4301 Obytné budovy, tedy z nich rezultující požadavek, reprodukováný v žalobci akcentované části aktualizovaného odůvodnění Pražských stavebních předpisů, dle něhož je třeba při umísťování obytné budovy do území nutno prověřit dodržení podmínek proslunění u stávajících budov, ani povinnost dodržovat normové hodnoty v této či jiných technických normách, včetně normy ČSN EN 17 037 Denní osvětlení budov. Správní soudy ustáleně judikují, že tyto normy „nemají obecně závazný charakter, jedná se o normy dobrovolné, resp. doporučující. Jejich závaznost bude dána v situaci, kdy je dodržování takové normy vyžadováno právními předpisy, resp. kdy takový předpis na normu výslovně odkáže (srov. nález Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, publ. pod č. 241/2009 Sb., zejm. odst. 48. až 56).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2017, čj. 8 As 218/2016 - 61). V předmětném případě Pražské stavební předpisy regulatorní požadavek proslunění opustily, relevantní technické normy tento požadavek dále upravující nejsou po popsané novelizaci závazné. Ani jejich případné nedodržení, resp. případné překročení v nich uvedených normových hodnot, tedy nemůže být překážkou umístění a realizace záměru Stavby z veřejnoprávního pohledu. Překročení normových hodnot uvedených v technické normě nemůže být z pohledu soudu překážkou umístění a realizace záměru tam, kde není jí rozváděný obecně technický požadavek stanoven jako závazný úmyslně, resp. kdy bylo úmyslem stanovit, že lze záměr umístit a realizovat bez dodržování požadavků kladených na proslunění, zvláště pak tehdy, stalo-li se tak s argumentem, že ostatní obecně technické požadavky postačují a zajišťují dostatečně cíle, kterých chce regulátor dosáhnout.

115. Tento závěr podporují nejen všechny výše popsané úvahy. Svědčí pro něj s přihlédnutím k argumentu racionálního zákonodárce rovněž skutečnost, že hlavní město Praha tam, kde pro takový postup seznalo relevantní důvody, v Pražských stavebních předpisech ve znění účinném od 8. 11. 2018 výslovně upravilo i ochranu bytů ve stávajících budovách, resp. budovách ovlivněných navrhovaným záměrem (srov. § 45 odst. 3 a 4). Pokud by tedy skutečně bylo záměrem hlavního města Prahy zajistit (jak žalobci dovozují z aktualizovaného odůvodnění Pražských stavebních předpisů) v případě proslunění, aby navržený záměr nesnižoval proslunění stávajících bytů pod normu, případně aby dnes již nevyhovující stav proslunění nebyl v důsledku záměru dále zhoršován, lze s ohledem na právě uvedené předpokládat, že by tak učinil výslovně a způsobem nevzbuzujícím pochybnost. Proto již nelze po uvedené novelizaci Pražských stavebních předpisů vycházet ani ze závěrů Městského soudu v Praze vyjádřených v rozsudku ze dne 13. 10. 2011, čj. 10 A 138/2010 - 101, publ. pod č. 2577/2012 Sb. NSS, z něhož zřejmě byla předmětná část aktualizovaného odůvodnění převzata, resp. které pro ni bylo inspiračním zdrojem. Uvedené rozhodnutí totiž bylo vydáno na skutkovém a právním půdorysu, kdy byla předmětná technická norma, o níž byly klíčové závěry opřeny, v té době a místě závazná na základě § 23 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., resp. § 56 vyhlášky č. 268/2009 Sb..
116. Soud tak shrnuje a uzavírá, že pro výstavbu na území Hlavního města Prahy je použití technických norem (resp. obecně technických požadavků jako takových) v oblasti proslunění speciálním právním předpisem, představovaným Pražskými stavebními předpisy ve znění nařízení č. 14/2018 Sb. Hl. m. Prahy, v oblasti veřejnoprávní zcela záměrně vyloučeno. Překročení normových hodnot uvedených v technických normách proto nemohlo být překážkou umístění a realizace záměru Stavby, jenž tak z hlediska stavebních předpisů, resp. obecných požadavků na výstavbu, přinejmenším co do nároků na proslunění, ob stojí. Soud přitom pro úplnost podotýká, že neshledal, že by se tento podzákonný právní předpis v důsledku uvedené novelizace ocital v rozporu s ústavním

pořádkem, v důsledku kterého by byl eventuálně soud povinen ustanovení tohoto právního předpisu neaplikovat.

117. Pochybení žalovaného, který s odkazem na doporučující charakter technických norem uzavřel, že ve společném řízení mělo být prokázáno, že vlivem Stavby nedojde ke snížení proslunění stávajícího bytu v rodinném domě žalobců pod normové hodnoty a dovedl tak faktickou závaznost technických norem v oblasti proslunění (nikoli denního osvětlení, k čemuž ani žalobní námitky nesměřují) v projednávané věci, není nicméně s to vyústit ve zrušení Napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Žalobcům nijak nesprávnost závěrů žalovaného neprospívá; naopak je v důsledku právního názoru soudu zřejmé, že ani případně prokázané skutkové tvrzení stran nedodržení normových hodnot proslunění by nemohlo vyústit v závěr o nezákonnosti udělení společného povolení ke Stavbě.
118. Proto soud nepovažoval pro posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek, resp. pro posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí v daném ohledu za potřebné provádět důkaz Znaleckým posudkem, případně přezkoumávat, nakolik správní orgány správně vyhodnotily jednotlivé studie proslunění předložené v průběhu správního řízení, pokud jde o dodržení požadavků technických norem z hlediska veřejnoprávního. Ani norma ČSN EN 17037, ani norma ČSN 73 4301 se totiž při výstavbě obytných budov na území Hlavního města Prahy jako závazný normativní prvek v rámci posuzování dodržení obecných požadavků na výstavbu co do úpravy proslunění (další věcné požadavky těchto norem soud v tomto řízení posuzovat nemusí) nepoužijí.
119. I pokud by totiž byla skutková tvrzení žalobců o snížení hodnot proslunění pod normové hodnoty v důsledku stínění vzrostlým porostem na přilehlém svahu - opřená o navrhovaný Znalecký posudek, případně další předložené důkazy - v tvrzeném rozsahu prokázána, toto skutkové tvrzení by ze shora podrobně vyložených důvodů nemohlo ničeho změnit na závěru o tom, že nedodržení normových hodnot samo o sobě realizaci záměru Stavby v daném území nebrání. Ani případně prokázané překročení normových hodnot uvedených v technických normách v žalobci tvrzeném rozsahu proto nemohlo být překážkou umístění a realizace záměru Stavby z veřejnoprávního hlediska. Provedení důkazu Znaleckým posudkem, resp. výsledkem znalce pak nebylo třeba ani za účelem posouzení zbývajících námitek uplatněných pod prvním a druhým žalobním bodem (občanskoprávní povahy), neboť i pro ně dle přesvědčení soudu postačoval obsah správního spisu a ostatní soudem provedené důkazní prostředky (podrobněji viz dále).
120. I kdyby tak byla skutková tvrzení žalobců o snížení hodnot proslunění pod normové hodnoty v důsledku stínění vzrostlým porostem na přilehlém svahu, opřená o navrhovaný Znalecký posudek, prokázána, ničeho by to z vyložených důvodů nemohlo změnit na závěru o tom, že nedodržení normových hodnot samo o sobě realizaci záměru Stavby v daném území nebrání. Soud znovu zdůrazňuje, že přestože žalovaný ve svém závěru o nedůvodnosti námitek poukazujících na snížení proslunění pod normové hodnoty vyšel z nesprávného právního názoru, jenž soud z výše podrobně vyložených důvodů korigoval, ve výsledku dospěl ke správnému závěru o tom, že povolení Stavby žalobci tvrzené okolnosti nebránilo. Soud proto považoval výše provedenou korekci žalovaným v Napadeném rozhodnutí vysloveného závěru za dostatečnou a nepovažoval z pohledu efektivy a hospodárnosti řízení, jakož i se zřetelem k požadavku minimalizace zásahů do práv účastníků za rozumné zrušit jen z tohoto důvodu Napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, jenž by byl zde vysloveným právním názorem zavázán a nebyl by oprávněn jej nijak revidovat. Pro žalobce ostatně nemohl být závěr překvapivý,

neboť odpovídající právní názor byl v souladu s dříve uvedeným vysloven již v Prvostupňovém rozhodnutí; žalobci nadto byli s uvedeným názorem rovněž seznámeni v rámci dokazování při jednání a měli tak prostor na něj reagovat.

121. Závěry žalovaného stran aplikace předmětných technických norem však nejsou, jak soud vysvětluje v další části tohoto rozsudku, zcela bez relevance pro posouzení námitek občanskoprávní povahy, které byli žalobci oprávněni v průběhu společného řízení ve světle § 94n odst. 4 stavebního zákona také vznášet.
122. V tomto směru přitom soud v obecné rovině předesílá, že snížení proslunění, resp. zastínění v důsledku navrhovaného stavebního záměru může být imisí, proti níž lze v tomto typu řízení vedeného stavebním úřadem vznášet námitky občanskoprávní povahy. Žalobci přitom obecně byli oprávněni vznášet takové námitky v průběhu řízení podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů bez ohledu na to, že jimi akcentovaný limit vyplývající z technických norem nebyl pro posuzovanou věc ve světle výše uvedeného vůbec regulatorně stanoven.
123. Soud v této souvislosti považuje za žádoucí připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ten kupříkladu v rozsudku ze dne 15. 5. 2017, čj. 8 As 218/2016 - 61, předeslal, že *„se jedná o klasickou situaci střetu dvou vlastnických práv – vlastnického práva stěžovatelky, která chce vykonávat svá práva k pozemku a stavbě, mj. i práva na soukromí a na přístup slunečního svitu, a vlastnického práva souseda – osoby zúčastněné za řízení, který chce realizovat své vlastnické právo k pozemku tím, že na něm zřídí stavbu. Tato práva, pokud by byla vykonávána absolutně, se vzájemně vylučují. Proto není možné k věci přistupovat tak, že každé z nich zůstane nedotčeno, neboť takové řešení sporu je reálně vyloučeno a naopak řešení, v němž by byla ochrana poskytnuta zájmům (subjektivnímu právu) jen jednoho z vlastníků, nemohlo by být chápáno jako spravedlivé. Právní úprava a její aplikace při těchto střetech subjektivních práv sousedních vlastníků proto může pouze zajistit, aby ke změnám vyvolaných nově zřizovanou sousedící stavbou došlo v přiměřené míře (srov. k tomu též např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, čj. 1 As 63/2016-45).“* Doplnil zároveň, že *„Stěžovatelka má stále právo na zachování kvality prostředí ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Toto právo však nepředstavuje právo na zachování statu quo. Na přiměřené změny mezi původním a zamýšleným stavem má právo i osoba zúčastněná na řízení, neboť, jak již Nejvyšší správní soud uvedl, vlastnické právo stěžovatelky a vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení nemohou být vykonávána absolutně. Stěžovatelčino právo na zachování původní výhody představované nezastavěností sousedního pozemku a s tím související úrovně kvality prostředí může proto být, vždy však jen v přiměřeném rozsahu, omezeno.“*
124. Přitom již konkrétně k otázce stínění stavbou osmý senát kasačního soudu uvedl: *„Proti zastínění lze brojit občanskoprávní námitkou opírající se o právní úpravu imisí bez ohledu na to, zda byl překročen příslušný limit stanovený technickými předpisy a také bez ohledu na to, zda je příslušný normativní požadavek vůbec stanoven. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „[m]ěřítkem posouzení budoucích imisí přitom nejsou jen obecné technické předpisy, ale také soukromoprávní úprava sousedských práv, dle které bylo jak za dřívější, tak současné právní úpravy třeba zvážit, zda imise nezasahují do práv sousedů nad míru přiměřenou místním poměrům (...) Je přitom nasnadě, že míra přiměřená místním poměrům nemusí odpovídat limitům, které pro přípustnost imisí stanovují veřejnoprávní předpisy.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2016, čj. 9 As 68/2016-34, a judikaturu v něm citovanou).

125. Obdobně Městský soud v Praze připomíná jeden ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019 - 37, publ. pod č. 4076/2020 Sb. NSS, podle kterého námitky budoucích imisí (zápach, hluk a obtěžování hmyzem) a snížení ceny okolních pozemků mají sice převážně soukromoprávní povahu, přesto se s nimi musí stavební úřad vypořádat (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, nejprve stavební úřad posoudí z hlediska veřejného práva (tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem), a pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek z hlediska soukromého práva, a to analogicky podle § 1013 občanského zákoníku. Pokud hrozí, že budou v důsledku umístění stavby vnikat na pozemek jiného vlastníka tzv. nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, které budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku, neměl by stavební úřad stavbu do území vůbec vpustit nebo by měl ke snížení těchto negativních dopadů stanovit omezující podmínky. Tyto judikatorní závěry jsou dle zdejšího soudu nepochybně použitelné i pro vypořádání námitek uplatněných v rámci společného řízení podle § 94n odst. 4 stavebního zákona.
126. Kasační soud v tomto publikovaném rozsudku zároveň konstatoval: *„Součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují život v něm, a zároveň spoluvytvářejí ony „místní poměry“, o nichž hovoří § 1013 občanského zákoníku. Jiné činnosti proto budou přípustné v lázeňské či rekreační lokalitě a jiné v běžně zatížené městské či venkovské zástavbě, byť by třeba šlo v obou případech o zástavbu obytnou (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2015 sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově“.*
127. Soud v této souvislosti neponechal bez povšimnutí, že žalobci v průběhu správního řízení (zejména pak ve stadiu řízení o odvolání) vznášeli kromě jiného i občanskoprávní námitky směřující proti zastínění Stavbou (v kombinaci s okolním vzrostlým porostem), které byly správními orgány vypořádány jako nedůvodné.
128. Městský soud v Praze však současně nemohl přehlédnout, že žalobci v rámci prvního žalobního bodu ani jinde v podané žalobě ničeho konkrétně nenamítají proti vyhodnocení obsahově souvisejících občanskoprávních námitek správními orgány, v nichž také brojili proti dopadům týkajícím se snížení proslunění na Dům žalobců (na rozdíl od následujícího žalobního bodu k tzv. solárním ziskům/ztrátám, kde již tuto rovinu námitek žalobci výslovně vznesli).
129. Soud znovu s odkazem na shora prezentovaná judikatorní východiska připomíná, že je při projednávání žaloby vázán dispoziční zásadou, přičemž jsou to právě žalobci, kdo vymezují předmět řízení (a až na zákonem stanovené výjimky) rozsah soudního přezkumu. Není a nemůže být úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel a na základě podané žaloby se jal bez odpovídající žalobní argumentace jednotlivě hodnotit správními orgány vyslovené závěry, když žalobci sami takový přezkum náležitě neiniciovali. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobců (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).

130. Žalobci proti závěrům vysloveným žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k občanskoprávní části jejich námitek souvisejících se zastíněním v žalobě nijak výslovně nebrojili, nevznegli v tomto směru žádné konkrétní argumenty a ve svých námitkách se (na rozdíl od problematiky solárních zisků) omezili na veřejnoprávní argumentaci založenou na nezákonnosti povolení Stavby v důsledku tvrzeného nepřípustného nedodržení normových hodnot. Občanskoprávní aspekt této argumentace zdůraznili až v replice, která však byla soudu doručena až po lhůtě pro podání správní žaloby, v níž je možné žalobu rozšiřovat o další žalobní body.
131. I pokud by však soud přihlédl k tomu, že v obecné rovině v úvodu žaloby žalobci proti závěrům žalovaného ohledně vypořádání občanskoprávních námitek brojili (a činili tak posléze konkrétně, byť stručně, u druhého žalobního bodu, jenž rovněž souvisí se zastíněním Domu žalobců), a uplatněné námitky proslunění tím považoval rovněž za námitky proti závěrům žalovaného k obsahově související občanskoprávní námitce, nemohl by ani tehdy této žalobní argumentaci vyhovět z následujících důvodů.
132. Relevanci českých technických norem z pohledu vypořádání občanskoprávních námitek se Nejvyšší správní soud věnoval již v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, čj. 2 As 69/2010 - 122, v němž konstatoval:

„[47] Přestože posouzení těchto námitek není předmětem tohoto řízení, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se nad rámec tohoto rozhodnutí k problematice závaznosti českých technických norem, kterou stěžovatelé v kasační stížnosti rovněž namítají. Technické normy totiž představují pro stavební úřad jedno z vodítek v případě nutnosti rozhodnout o tzv. občanskoprávních námitkách mezi účastníky řízení, o nichž nedošlo mezi nimi k dohodě. Podle ustanovení § 114 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad rozhodne o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, a to na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.

[48] České technické normy (ČSN) představují zvláštní druh norem, jež upravují velmi specifické požadavky technického charakteru a pokrývají mnoho oblastí lidské činnosti. Podle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů, je česká technická norma dokumentem schváleným pověřenou právníkou osobou (pověřuje Ministerstvo průmyslu a obchodu) pro opakované nebo stálé použití, vytvořeným podle tohoto zákona a označeným písmenným označením ČSN. Vydání ČSN je oznámeno ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Česká technická norma není obecně závazná (§ 4 odst. 1).

[49] Z platné právní úpravy tedy vyplývá, že české technické normy nemají obecně závazný charakter, jedná se o normy dobrovolné, resp. doporučující. Jejich závaznost však bude dána v situaci, kdy je dodržování takové normy vyžadováno právními předpisy (nejčastěji zákony a vyhlášky), resp. kdy takový předpis na normu výslovně odkáže. Tímto odkazem – je-li výlučný – je dán způsob splnění příslušného ustanovení právního předpisu. Tímto způsobem vzniká adresátům právního předpisu povinnost řídit se příslušnou technickou normou a v tomto smyslu je taková norma závazná (shodně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, publ. pod č. 241/2009 Sb.).“

133. V již zmiňovaném rozsudku šestého senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 171/2019, který nastínil „algorithmus“ vypořádání se s námitkami účastníků stavebního řízení z hlediska veřejného a občanského práva, kasační soud trefně popsal, že „[p]ovinnost zachovat kvalitu prostředí je sice povšechný veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námítky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námítky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů vykazují jistý překryv. Nelze tedy požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly.“. S tímto závěrem se soud beze zbytku ztotožňuje a má za to, že žalovaný se s odvolacími námitkami – byť nikoli vždy *prima facie* odděleně pohledem veřejného a soukromého práva – dostatečně vypořádal alespoň co do podstaty samé.

134. Jak k povaze občanskoprávních námitek v územním řízení vysvětlil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 9. 2016, čj. 46 A 78/2014 - 104:

„Tyto občanskoprávní námitky mají právní základ v úpravě sousedských vztahů obsažené v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) unikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.“

O nedovolené imise jde jen tehdy, je-li splněna jak podmínka „v míře nepřiměřené místním poměrům“ (zkoumají se poměry obvyklé v daném místě), tak podmínka „podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku“ (v jejím rámci se posuzují poměry druhové, tedy užívání obvyklé v jiných podobných místech; viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Přípustnost uplatňování tohoto typu námitek v územním řízení vyplývá z § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, podle něhož vlastník sousední nemovité věci může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je jeho právo přímo dotčeno. Dotčení vlastnického práva vlastníka sousední nemovité věci může spočívat mj. i v působení imisí na jeho nemovité věci. Smyslem uplatňování občanskoprávních námitek proti budoucím imisím v územním řízení je preventivně působit proti vzniku stavu, který by pravděpodobně nastal po realizaci stavby a který by znamenal porušení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku.“.

135. K úloze technických norem (zde konkrétně regulujících problematiku proslunění) při posuzování občanskoprávních námitek pak Krajský soud v Praze v tomto rozsudku doplnil, že „[t]echnické normy upravující minimální požadavky na oslunění obytných místností a pozemků ovšem mohou být relevantní pro posouzení přiměřenosti imise zastínění, kterou může navrhovaná stavba působit. Žalobkyni je třeba dát za pravdu v tom, že pouze ze skutečnosti, že ve vztahu k určitému typu místnosti či pozemku neexistuje v obecných požadavcích na výstavbu žádný normativní požadavek na kvalitu osvětlení a oslunění (proslunění), nelze dovozovat, že není možné proti zastínění místnosti či pozemku úspěšně brojit občanskoprávní námitkou opírající se o právní úpravu imisí (a s tím související otázku ochrany kvality bydlení). Stejně tak platí, že i když namítaná budoucí imise nepřekročí limity dané veřejnoprávními předpisy (typicky obecnými požadavky na výstavbu), může jít o protiprávní imisi, jsou-li naplněny podmínky § 1013 občanského zákoníku (viz rozsudek NS ze dne 30. 8.

2007, sp. zn. 22 Cdo 2808/2007).“ Tento závěr zdejší soud v obecné rovině nerozporuje, je však nutno jej zasadit do právních poměrů upravených Pražskými stavebními předpisy, jak soud činí níže.

136. Soud též přisvědčuje obecným východiskům obsaženým v jiném rozsudku Krajského soudu v Praze, a to ze dne 19. 6. 2014, čj. 45 A 59/2012 - 67, podle nějž:

„Pokud § 89 odst. 5 a § 114 odst. 3 stavebního zákona v prvních větách ukládají, aby stavební úřad posoudil vznesené námitky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, dopadá to jen na ty konkrétní dílčí faktory, pro něž prováděcí vyhlášky a odkazované technické normy stanoví přesné limity. Je-li tedy takto určena např. v ustanovení § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v původním znění (dále jen „vyhláška OTP2“) dostačující míra oslunění, nelze úspěšně namítat nedostatečné oslunění, jestliže je splnění normy objektivně prokázáno. V tomto směru bylo konstatováno již v rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52, 1602/2008 Sb. NSS, ve vztahu k předchůdci vyhlášky OTP1, že „Jako rozhodné kritérium pro určení míry a intenzity potenciálního či alespoň tvrzeného zásahu je tzv. „přípustná míra“ podle stavebně technických předpisů (§ 8 vyhlášky č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), kterou je třeba v případě občanskoprávních námitek vznesených ve stavebním řízení rozumět i „míru přiměřenou poměrům“ v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Překračuje-li tvrzený zásah míru přiměřenou poměrům, překračuje vždy zároveň i přípustnou míru.“ Na tomto závěru opírajícím se i o judikaturu Nejvyššího soudu k ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku se do doby nabytí účinnosti nového občanského zákoníku nepochybně nic nezměnilo a „míru přiměřenou poměrům“ v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku lze ztotožnit se závaznými parametry stanovenými v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu.

Na druhou stranu však nelze tvrdit, že pokud prováděcí předpisy neupravují limity pro zastínění zahrady přiléhající k rodinnému domu, resp. neodkazují na technickou normu, která je proto v tomto směru pouze doporučující, nemusí se stavební úřad ve svém rozhodnutí takovou otázkou věcně vůbec zabývat. I taková námitka je případem občanskoprávní námitky podle § 127 odst. 1 občanského zákoníku a je to právě (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3125/2008) jen a pouze stavební úřad, kdo má povinnost na základě vznesení této námitky určit, zda k takovému vlivu navrhované stavby dojde a zda takový vliv skutečně bude představovat obtěžování jiného nad míru přiměřenou poměrům. Posouzení takové námitky však bude podléhat širokému správnímu uvážení stavebního úřadu, který reálnost již nepřijatelného obtěžování stavbou dotčených osob posoudí ad hoc, případ od případu, podle konkrétních skutkových okolností věci. Toto posouzení je stavební úřad povinen ve svém rozhodnutí odůvodnit. Pokud však takové odůvodnění nebude nelogické a bude se zakládat na správně a úplně zjištěném skutkovém stavu, nebude v případě podané žaloby soud oprávněn přistoupit ke zrušení rozhodnutí jen z toho důvodu, že sám by o správně zjištěných okolnostech uvážil jinak. Má-li stavební úřad k dispozici technickou normu doporučujícího charakteru, je samozřejmě vhodné k ní podpůrně při hodnocení oprávněnosti námitky účastníků přiblížit, popř. uvést, proč normou stanovené limity nejsou ve specifických okolnostech řešeného případu relevantní“ (pozn. zvýraznění doplněno).

137. Jak již zdejší soud uvedl, aktuální znění Pražských stavebních předpisů neumožňuje uzavřít, že nedodržení normových hodnot proslunění vyplývajících z technických norem z veřejnoprávního hlediska vylučuje umístění a realizaci záměru Stavby v daném území.

138. Z výše uvedeného judikatorního přehledu nicméně obecně plyne, že i když veřejnoprávního úprava neučiní závaznými - jinak dobrovolné a doporučující - technické normy pro určité aspekty stavební činnosti, nelze takové normy bez dalšího přehlížet při vyhodnocování občanskoprávních námitek účastníků řízení, neboť představují určitý všeobecně akceptovaný standard v dané oblasti. V posuzovaném případě jsou však dle přesvědčení soudu dány specifické okolnosti, jež takový, jinak jistě obecně přijatelný a správný výklad, nepodporují a brání z pohledu soudu tomu, aby byl obsah technických norem, resp. z nich vyplývající normové hodnoty, klíčovým faktorem posuzování opodstatněnosti občanskoprávních námitek žalobců.
139. Dle stanoviska soudu se nejeví rozumným a okolnostem odpovídajícím takový výklad, v jehož důsledku by v situaci, kdy se Pražské stavební předpisy záměrně od tohoto obecně technického požadavku a navazujících technických norem odklonily a nechtěly je aplikovat, aby nebránily další bytové výstavbě, musely příslušné orgány tyto normy nadále zohledňovat jako klíčový standard při posuzování přiměřenosti nepřímých imisí. Je tomu tak zvláště tehdy, došlo-li ke změně Pražských stavebních předpisů s odůvodněním, že ostatní obecně technické požadavky na výstavbu (výšková hladina, odstupy apod.) postačují a zajišťují dostatečně cíle, kterých chce regulátor dosáhnout.
140. Městský soud v Praze by si tak dovedl představit, že žalovaný postaví své závěry na tom, že k technickým normám v oblasti proslunění nepřihlédl vůbec ani při vypořádání občanskoprávních námitek, právě z důvodu, že příslušné pražské orgány přijímající obecné technické požadavky pro území Hlavního města Prahy zřetelně vyjádřily vůli tuto oblast stavební činnosti neregulovat, aby neúčelně nebránila další výstavbě. Dle přesvědčení soudu je totiž nutno odlišovat situaci, kdy by Pražské stavební předpisy např. „pouze pozapomněly“ na úpravu proslunění (a kdy by bylo možné technické normy vztáhnout na posuzovanou věc alespoň podpůrně a jako doporučující pravidlo, případně pravidlo významněji relevantní z pohledu souvisejících soukromoprávních námitek), od skutečnosti, kdy – jak nepochybně vyplývá z výše uvedeného – příslušné orgány hlavního města výslovně a zcela záměrně tuto úpravu pro výstavbu ve své působnosti zrušily a rozhodly se jí v Praze neaplikovat. Jinými slovy řečeno, v teritoriu hlavního města (a z důvodu jeho specifik oproti ostatním obcím) musí dle rozhodnutí jimi zvolené municipální reprezentace jeho obyvatelé strpět - do eventuální další změny této regulace - případné snížené standardy na proslunění obytných místností.
141. I pokud by však měla být technickým normám přesto přiznána určitá míra relevance z hlediska vypořádání občanskoprávních námitek k proslunění, resp. zastínění Domu žalobců, byly by normy jen jedním z podkladů, přičemž vzaty v potaz by musely být i jiné poznatky týkající se specifik právě posuzované věci (včetně důkazů v tomto ohledu předložených stranami), které z pohledu soudu jednoznačně podporují závěr žalovaného o tom, že v daném případě nedochází umístěním záměru Stavby a její realizací k rušení žalobců způsobem odporujícím požadavkům vyplývajícím z § 1013 občanského zákoníku, jak soud vysvětluje dále.
142. Soud vzal v tomto ohledu na vědomí postup žalovaného, který se přes výše uvedené požadavky příslušných technických norem na proslunění obytných místností zabýval z pohledu občanskoprávních námitek žalobců (obecněji na str. 21 a 22 Napadeného rozhodnutí a přímo k proslunění pak na str. 25, 29 a 30 tamtéž). Soud přitakává závěrům z naposledy citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze, podle něž při nezávažnosti technické normy podléhá její užití při vypořádání občanskoprávní námitky (tedy při

posuzování možné míry obtěžování z pohledu místních poměrů a obvyklého užívání nemovitosti ve smyslu § 1013 odst. 1 občanského zákoníku) širokému správnímu uvážení stavebních orgánů na základě konkrétních skutkových okolností. Městský soud rovněž sdílí závěr krajského soudu o tom, že „[m]á-li stavební úřad k dispozici technickou normu doporučujícího charakteru, je samozřejmě vhodné k ní podpůrně při hodnocení oprávněnosti námítky účastníků přihlídnout“ anebo „uvést, proč normou stanovené limity nejsou ve specifických okolnostech řešeného případu relevantní“. Nejsou-li překročeny meze správního uvážení k tomu povolaného odborného správního orgánu a toto je provedeno v odůvodnění správního rozhodnutí přezkoumatelným způsobem, není úlohou soudu, aby jej nahrazoval úvahou vlastní.

143. Proto i za situace, kdy by soud sám k technickým normám regulujícím proslunění nepřihlížel, případně by jim přiznal jen minimální referenční úlohu, nemá v rámci přezkumu správního uvážení po provedení shora uvedených důkazních prostředků nic zásadního k vytknutí ani přístupu žalovaného, který tyto technické normy v úvahu vzal. Nepochybně je pak tento přístup více vstřícný k žalobcům, resp. ochraně jejich práv (byť i stavebníkovi jakožto vlastníkově přísluší stejná právní ochrana). Jak však soud uvedl výše, technické normy by v takovém případě i při připuštění jejich relevance vzdor specifickým okolnostem novelizace Pražských stavebních předpisů hrály při posuzování namítaných nepřímých imisí (majících povahu přílišného zastínění Domu žalobců) skutečně pouze roli podpůrnou (*soft law*), okrajovou a jen jednoho z podkladů, přičemž je třeba přihlídnout i k dalším relevantním skutkovým okolnostem, v důsledku nichž nelze dle soudu uzavřít, že by v daném případě docházelo v důsledku uvažované Stavby k rušení žalobců nad míru přiměřenou poměrům nebo k bránění užívání Domu žalobců běžným způsobem.
144. Pokud jde o použití konkrétních norem, soud na okraj předesílá, že dává zapravdu žalobcům v tom, že účinností normy ČSN EN 17037 Denní osvětlení budov (k 1. 9. 2019) nepřestala být bez dalšího aplikovatelná technická norma ČSN 73 4301 Obytné budovy, která se problematikou proslunění zabývá v části 4.3. Obě normy sice ob stojí vedle sebe, nicméně pozdější ČSN EN 17037 je nadto pro oblast osvětlení, resp. proslunění normou speciální, tudíž má v případě rozporu norem přednost. Pokud se tedy správní orgány rozhodly technické normy využít jako jeden z podkladů při vypořádání námitek občanskoprávní povahy, bylo správné posoudit konkrétní skutková zjištění z pohledu obou uvedených norem. I přes nesprávné a příliš kategorické vyjádření žalovaného o výlučné použitelnosti nové evropské normy („je třeba v tomto případě v odvolacím řízení proslunění posuzovat podle ČSN EN 17037“) v druhém odstavci na str. 7 Napadeného rozhodnutí však soud shledal, že žalovaný fakticky ve vypořádání námitek žalobců v odvolacím řízení přihlédl k oběma normám již jen proto, že vzal v úvahu všechny studie proslunění ve správním řízení předložené, přitom nakonec dominantně čerpal ze závěrů studie doc. K., který vyhodnotil míru proslunění Domu žalobců z pohledu obou technických norem.
145. Žalovaný na str. 25, 29 a 30 zdůvodnil (provedl správní úvahu), proč má proslunění Domu žalobců i při realizaci Stavby za dostatečné, včetně toho, proč nepřihlédl ke stínícímu účinku vzrostlého porostu (les) na svahu jižně od Domu žalobců. Jeho úvaha jako celek („...navrhovaná stavba respektuje stavební čáru stávající zástavby směrem k uliční čáře, je navrhována v obdobné „hloubce“ jako je dům odvolatelů, je v souladu s okolní zástavbou, vhodně reaguje na charakter a strukturu okolní zástavby, dotváří ji. Lze uzavřít, že jelikož umístěvaná stavba, pokud jde o právě uvedená kritéria, odpovídá dosavadní zástavbě na

okolních pozemcích a významněji se jim nevymyká, zastínění obytné místnosti a pozemku odvolatelů není imisí, která by byla nepřiměřená místním poměrům“, viz str. 30 Napadeného rozhodnutí), i přes dílčí výhrady soudu uvedené dále, nepostrádá ani ucelenost, ani logiku, přičemž ji nejsou s to vyvrátit ani poznatky plynoucí z důkazních prostředků provedených k návrhu žalobců.

146. Soudu je přitom po seznámení se s obsahem správního spisu, argumentací a důkazy předloženými stranami v tomto soudním řízení zřejmé, že v otázce relevance vlivu zeleně na míru proslunění nepanuje ani mezi nimi, ani v odborných kruzích shoda. Soud sice nemůže dát bez dalšího za pravdu žalovanému, že les (vzrostlé stromy) nelze považovat za překážku proslunění. Přinejmenším dostatečně vzrostlé a mohutné kmeny a větve (které na rozdíl od listů na podzim neopadávají) nepochybně spadají pod pojem „*čehokoli vně budovy, co zabraňuje přímému pohledu na část oblohy*“ ve smyslu normy ČSN EN 17037 Denní osvětlení budov. Stejně tak se soud pozastavuje nad tvrzením žalovaného, že poloha lesa jižně a nad Domem žalobců nemá vliv na jeho proslunění (v tuzemsku slunce opisuje dráhu jižně; pokud by byl les na sever, jistě by nemohl vrhat stín na Dům žalobců; takto, při jeho umístěním mezi sluncem a Domem žalobců to vyloučeno není).
147. Na druhou stranu ovšem soud nemůže při hodnocení námitky nedostatku proslunění z občanskoprávního hlediska (tedy, z hlediska míry přiměřené místním poměrům a obvyklému užívání) pominout argumentaci akcentovanou osobou zúčastněnou na řízení 1, kterou žalobci nečinili spornou, podle níž byl jednak posuzovaný vzrostlý les jako přírodní překážka slunečního svitu v lokalitě přítomen již v době, kdy žalobci teprve hodlali (jistě s vědomím regulativů v území a možné dovolené výšky sousední stavby – k tomu viz níže) svůj dům postavit, a porost jim jakkoli zřejmě v tomto záměru nevadil (a dokonce nebyl brán v potaz v rámci posuzování, tehdy ještě závazných, hodnot proslunění stavebními orgány – ani tuto stavebníkem tvrzenou skutkovou okolnost žalobci ve své replice nezpochybnili). Žalobci dále sami připouštějí pozitivní stínící efekt porostu v letních dnech (kdy je olistění stromů největší). Jestliže pak žalobci argumentují legitimním očekáváním, jeho součástí nepochybně muselo být i počítání s trvalostí okolní zeleně na jižním svahu, která jim zřejmě – včetně přirozeného stínu, který vytváří – při výstavbě jejich domu nevadila (nezvyšovala-li dokonce atraktivitu daného místa). V každém případě strany nezpochybňují, že přilehlý vzrostlý porost má v průběhu roku na nemovitosti ve vlastnictví žalobců rozdílný dopad. Jde tudíž o překážku specifického charakteru, která se v různých ročních obdobích, případně za různého počasí stává výhodou.
148. Uvedenou okolnost spočívající v tom, že místní poměry (vzrostlý lesní porost na přilehlém svahu) byly dle mezi účastníky nesporných tvrzení dány již v době umístění Domu žalobců do dané lokality, přičemž i dle tvrzení žalobců by bez vzrostlého lesního porostu Stavba nezapříčinila jimi tvrzené nedodržení normových hodnot, přitom soud považuje na daném skutkovém půdorysu za zásadní hledisko a vstup do hodnocení občanskoprávní námitky žalobců, zvláště pak s přihlédnutím k žalobci nezpochybňovanému tvrzení stavebníka o tom, že žalobci tyto faktory sami při umístění Domu žalobců v úvahu v rámci jimi dokládané studie nebrali.
149. Závěr o nepřekročení mezí vyplývajících z § 1013 občanského zákoníku pak dle přesvědčení soudu dále podporuje samotný obsah žalobci tolik akcentovaných technickým norem. Z bodu 4.3.3. ČSN 73 4301, která ob stojí, jak soud již dříve uvedl, vedle pozdější ČSN EN 17037 a jež platila již v době vzniku Domu žalobců, se totiž podává: „Při

navrhování obytných budov se bere v úvahu stínění nejen dle současného stavu okolí, ale také možnost pozdějších změn v případě realizace výstavby podle podmínek územního rozhodnutí nebo podle regulačního plánu, popř. územního plánu, jsou-li pro dané území schváleny.“. Soud tak nemá pochyby o tom, že samotná tato norma, již se žalobci dovolávají, fakticky stanoví, že stavebník má brát z hlediska proslunění jím zamýšlené stavby v úvahu i vše, co lze v budoucnu podle regulačního, resp. územního plánu v jejím sousedství legálně postavit. Potom ovšem tomuto účelu normy odporuje přístup, podle kterého by Stavba – přípustná z hlediska veřejnoprávní stavební regulace – neměla obstát z důvodů imisí způsobených faktory, s nimiž podle citované normy měli žalobci počítat. Takovouto „míru obtěžování“ žalobců pak podle soudu rozhodně nelze označit za nepřiměřenou, nebo neobvyklou místním poměrům (má-li norma celorepublikovou působnost).

150. V neposlední řadě a pro úplnost, ač tím již žalobci ze zřejmých důvodů výslovně v žalobě neargumentují, souhlasí soud s žalovaným v tom, že v odvolacích námitkách žalobci akcentovaný rozdíl ve skutečné tloušťce ostění (50 cm) a tloušťce uvedené ve schválené stavební dokumentaci k Domu žalobců, z níž vycházel žalovaný (45 cm), nelze brát v potaz k tíži stavebníka (osoby zúčastněné na řízení 1). Nelze tedy přihlídnout ke snížení míry proslunění zapříčiněné samotnými žalobci tím, že při realizaci své stavby nedodrželi schválenou stavební dokumentaci a ostění Domu žalobců o více než 10 % rozšířili.
151. Ze všech shora uvedených důvodů tak má soud první žalobní bod za nedůvodný. Zatímco námitky směřující proti veřejnoprávnímu posouzení problematiky proslunění Domu žalobců v důsledku Stavby postrádají oporu v existentní regulaci (jde o problematiku v Praze záměrně neregulovanou), soukromoprávnímu aspektu námitek nelze vyhovět ani s případným ohledem na jinak neaplikované technické normy, neboť jejich znění neposkytuje pro ochranu práv žalobců oporu, přičemž ze shora identifikovaných dalších relevantních skutečností plynoucích z mezi účastníky nesporných tvrzení, podpořených i poznatky plynoucími z provedených důkazních prostředků neshledal soud ničeho zásadního, co by nasvědčovalo překročení či vybočení z mezí správního uvážení žalovaným ohledně této otázky. I pokud by tedy bylo prokázáno snížení hodnot proslunění na úroveň vyplývající ze Znaleckého posudku, jsou z pohledu soudu dány na daném skutkovém a právním půdorysu nyní řešené věci výše popsané specifické okolnosti, jež brání tomu, aby soud shledal občanskoprávní námitky poukazující na snížení proslunění opodstatněnými.
152. Stran **druhého žalobního bodu**, v němž je namítána ztráta solárních zisků žalobců, a to především s ohledem na jejich tvrzené legitimní očekávání, že původní, příslušnými úřady údajně aprobovaná energetická hospodárnost Domu žalobců nebude narušena, soud předesílá, že i tento bod se rozpadá do námitek veřejnoprávních a soukromoprávních, jež přitom do určité míry vycházejí ze skutkových a právních důvodů použitých již v rámci prvního žalobního bodu.
153. Jestliže se z pohledu veřejnoprávní regulace žalobci dovolávají ohledů na požadavky zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií a souvisejících prováděcích předpisů, soud je nucen konstatovat, že žalobní argumentace setrvává ve značné míře obecnosti a žalobci nenabízí soudu, které konkrétní pravidlo těmito předpisy upravené měl žalovaný svým rozhodnutím porušit. Stejně tak, poukazují-li v replice žalobci na několik směrnic práva EU (když zároveň v tomto směru výslovně připouštějí nedostatky národní právní úpravy), které měly být Českou republikou údajně nedostatečně implementovány, nijak nenaznačují, kterých konkrétních ustanovení směrnic se ve svůj prospěch dovolávají,

neřku-li aby případně vznesli a odůvodnili požadavek na jejich přímý účinek. Soud proto opětovně odkazuje na shora uvedené judikatorní závěry stran dispoziční zásady, resp. vymezení žalobního bodu, a ve stejné míře obecnosti k těmto námitkám žalobců konstatuje, že neshledal, v čem by závěry žalovaného byly nesprávné či přímo nezákonné.

154. Konkrétnější nicméně žalobci jsou (a to i ve srovnání s prvním žalobním bodem), pokud jde o soukromoprávní rovinu namítané ztráty solárních zisků ze západní fasády Domu žalobců. Poukazují na finanční ztráty, potažmo náklady, které jim má stínění Stavbou přinést, pokud jde o vytápění jejich domu. Obě roviny námitek jsou pak spojeny tvrzením o legitimním očekávání žalobců v určitou míru neměnnosti dosavadních poměrů (a její ochranu ze strany příslušných orgánů veřejné moci).
155. Žalovaný se s obdobnými námitkami vypořádal na str. 26 Napadeného rozhodnutí (nad rámec obecného pojednání o soukromoprávních námitkách na str. 21 a 22). Zdůraznil, že při dodržení veřejnoprávních stavebních norem (včetně zachování normových hodnot proslunění – k irelevantnosti tohoto závěru viz výše) a při skutečnosti, že obě konkurující si budovy byly nebo mají být postaveny na místě menšího odstraněného domu, nemohou žalobci „*v zastavěném a v zastavitelném území oprávněně požadovat zachování „solárních zisků ze západní fasády“ svého rodinného domu a případně budou muset vytápění svého domu upravit*“.
156. Soud k tomu uvádí, že s odkazem na dříve uvedená judikatorní východiska souzní s vyjádřením žalovaného, podle kterého žalobci nemají nárok na absolutní neměnnost poměrů v území, za předpokladu, že okolní stavby budou vybudovány v souladu s územně plánovací dokumentací a splní i další veřejnoprávní požadavky na výstavbu. Rovněž se shoduje s žalovaným v hodnocení, že u žalobců nedojde k absolutní ztrátě solárních zisků (což sami ani netvrdí), a dodává, že žalobci ani nikterak neprokázali snížení solárních zisků v míře podstatně omezující nebo znemožňující obvyklé užívání Domu žalobců. Soud proto nespatřuje v uvedeném ani nesoulad s § 76 odst. 2 stavebního zákona (v mezích vyložených výše) ani porušení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku.
157. Jak bylo podrobněji soudem rozvedeno u prvního žalobního bodu, normy v oblasti proslunění nehrají ani v otázce ztráty solárních zisků roli (především pro veřejnoprávní nepoužitelnost na území Hlavního města Prahy a podpůrně též proto, že žalobcům nesvědčí bod 4.3.3. ČSN 73 4301). Stejně jako u prvního žalobního bodu pak soud nemohl přihlídnout k vlivu okolního vzrostlého porostu nad míru nepřiměřenou místním poměrům a obvyklému užívání pozemku.
158. Proto ani námitky uplatněné pod druhým žalobním bodem neshledal soud důvodnými. Soud pro úplnost dodává, že nemůže vyloučit, že po realizaci Stavby žalobci dokáží kvantifikovat své solární ztráty a budou schopni předestřít důkazy o příčinné souvislosti mezi nimi a nepřiměřenými imisemi ze strany osoby zúčastněné na řízení 1 v podobě stínění Stavby. Jistě by jim v takovém případě nebyla *a priori* zapovězena cesta k uplatnění případných nároků před civilním soudem, nicméně v rámci spojeného řízení ani navazujícího soudního řízení správního žádnou takovouto podloženou argumentaci nepředložili.
159. Pod poslední, **třetí žalobní bod** soustředili žalobci řadu relativně různorodých námitek týkajících se údajného porušení principů výstavby ve stabilizovaném území. Žalovaný přitom již v Napadeném rozhodnutí uvedl a ve vyjádření k žalobě zopakoval, že ve většině

z těchto námitek nespaturuje přímé dotčení vlastnických nebo jiných věcných práv žalobců k nemovitostem, resp. důvody podání námitek ve smyslu § 94n odst. 3 stavebního zákona.

160. Soud k tomuto názoru žalovaného uvádí, že nenechal bez povšimnutí, že má spíše povahu jakési poznámky z opatrnosti, kterou žalovaný blíže neodůvodňoval a zejména potom vždy i při jejím uvedení přistoupil též k věcnému vypořádání dotčené námítky žalobců. Soud má ve stejné míře obecnosti za to, že je jistě možné u některých námitek polemizovat o tom, zda souvisí s vlastnickým právem žalobců přímo nebo nepřímo, avšak je nepochybné, že žalobci jako vlastníci sousedního pozemku, na němž stojí budova, kterou obývají, jsou případným umístěním a realizací Stavby přímo dotčeni ve svých vlastnických právech. Soud přitom neshledal, že by se některou z námitek žalobci domáhali ochrany práv (jen) jiných osob, případně že by ve vztahu k některé z nich nepřipustně zcela vybočili z mezí, v nichž mohou své námítky ve společném řízení uplatňovat.
161. Úvodní námítky pod tímto žalobním bodem směřují fakticky proti závaznému stanovisku MMR, vyčítají mu (potažmo žalovanému), že nepostupují nestranně při výkladu neurčitých právních pojmů, účelově si vybírají jen některé parametry Stavby a okolní zástavby k posouzení. Dovolávají se přihlídnutí k obestavěnému prostoru, nikoli zastavěné ploše, kdy by se podle jejich názoru zjistilo, že stavba je naddimenzovaná.
162. Soud předně zdůrazňuje, že v řízení bylo v souladu se zákonem vydáno závazné stanovisko MHMP OÚR podle § 149 správního řádu. Jelikož odvolací námítky žalobců směřovaly rovněž do tohoto závazného stanoviska, žalovaný požádal v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu o jeho potvrzení nebo změnu MMR. Žalovaný pak závazné stanovisko MMR do Napadeného rozhodnutí přejal, neboť jím byl podle odstavce 1 téhož ustanovení vázán. Po seznámení se s jeho obsahem soud konstatuje, že se v projednávané věci v žádném případě nejednalo o situaci, kdy by bylo stanovisko nepřezkoumatelné či trpělo jinými zjevnými vadami, jež by byl žalovaný povinen seznat a iniciovat doplnění/úpravu stanoviska. MMR v závazném stanovisku, resp. žalovaný v Napadeném rozhodnutí pracovali s neurčitými právními pojmy a při použití široké odborné úvahy jim svěřené stavebními předpisy (viz dále) v judikatorně vymezených mezích.
163. Neurčitý právní pojem jsou příslušné správní orgány povinny v souladu s metodami interpretace práva vyložit, vymezit jeho rozsah a obsah a zjištěný skutkový stav subsumovat pod takto vyloženou právní normu. Jak k tomu uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu „*neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.*“ (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 2 As 102/2014 - 22).
164. Soud tedy v tomto typu řízení přezkoumává, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán použil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu. Úkolem soudu je tedy přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení

zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005 - 62). Soud však nemůže nahrazovat činnost správního orgánu; tím by nepřipustně zasáhl do jeho rozhodovací činnosti (k tomu srov. níže).

165. Podle názoru Městského soudu v Praze se v závazném stanovisku, resp. Napadeném rozhodnutí oba správní orgány dostatečným způsobem vypořádaly se shora vyloženými požadavky kladenými na výklad neurčitého právního pojmu a logicky zdůvodnily, v čem zjištěný skutkový stav odpovídá jimi provedenému výkladu žalobci zpochybňovaných pojmů „zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury“, „rozsáhlá stavební činnost“ nebo „ustupující podlaží“ (viz citace závazného stanoviska MMR na str. 14 až 16 a dále str. 17, 19 a 31 Napadeného rozhodnutí).
166. Jak ovšem ohledně rozhodování o umístění stavby, resp. územního rozhodnutí judikoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 9. 3. 2011, čj. 2 As 98/2010 - 44, „[t]akovéto hodnocení věci je ve své podstatě správním uvážením, zda kladně rozhodnout o umístění stavby, které městský soud nemohl nahradit uvážením vlastním, nýbrž mohl toliko posoudit, zda nebyly překročeny jeho zákonem stanovené meze či zda nedošlo k jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní uvážení se v daném případě projevuje posouzením kompatibility zamýšlené realizace s přírodními, civilizačními a kulturními hodnotami v území. Prostor pro vlastní úvahu správního orgánu musí přitom správní soudy respektovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, www.nssoud.cz). Jak uvedl zdejší soud také ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“
167. Tenkou hranici mezi výkladem neurčitých právních pojmů a správním uvážením, resp. jejich kombinací v tomto směru přiléhavě připomínají a úlohu odborné úvahy stavebních úřadů v té souvislosti správní soudy akcentují i v dalších případech. Závěry naposledy citovaného rozsudku druhého senátu byly potvrzeny např. v rozsudku šestého senátu kasačního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, čj. 6 As 71/2012 - 47, uzavřel, že posouzení, zda stavba odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, zachovává pohodu bydlení či je vhodně umístěna do existující zástavby, je především věcí odborné úvahy stavebního úřadu a úkolem soudu není tuto úvahu nahrazovat vlastní úvahou. Nejvyšší správní soud přitom s poukazem na závěry druhého senátu uzavřel, že, takovéto posouzení stavebního úřadu je ve své podstatě správní úvahou, kterou nemůže správní soud nahradit uvážením vlastním, nýbrž toliko může posoudit, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení či zda nedošlo k jeho zneužití. Přitom akcentoval, že tuto úvahu nemůže nahradit vlastní úvahou ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2019, čj. 30 A 134/2016 - 224; a dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 5. 2021, čj. 65 A 76/2020 - 51).
168. Krajský soud v Praze v recentním rozsudku ze dne 20. 5. 2021, čj. 54 A 100/2018 - 64, v tomto směru uvedl, že „[j]e především věcí odborné úvahy stavebního úřadu, aby posoudil, zda navrhovaná stavba odpovídá technologickým a bezpečnostním požadavkům, urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, je vhodně umístěna do existující

zástavby nebo např. zda nepřípustným způsobem nezasahuje do soukromí sousedních obyvatel. Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného správního rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu naopak není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní rozhodnutí tedy podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné závěry (viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46, č. 416/2004 Sb. NSS, ze dne 9. 3. 2011, č. j. 2 As 98/2010 – 44, nebo ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 71/2012 – 47).“.

169. Soud uvedená judikatorní východiska sdílí, ztotožňuje se s nimi a v projednávané věci z nich při posuzování důvodnosti námitek vznesených pod třetím žalobním bodem vycházel. Z rozhodovací praxe správních soudů jednoznačně plyne silný akcent na omezený prostor pro soudní přezkum rozhodnutí stavebních orgánů rovněž ve společném územním a stavebním řízení, a to v těch částech, v nichž stavební úřad na půdorysu interpretace neurčitých právních pojmů posuzuje, zda navrhovaná stavba odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí. Přestože některé rozsudky hovoří výslovně o správním uvážení, zdejší soud má spíše za to, že jde o relativně široké meze odborné úvahy příslušných orgánů při výkladu neurčitých právních pojmů, v důsledku nichž se nicméně meze přezkumu správním soudem fakticky blíží mezím přezkumu správního uvážení, o které se však *stricto sensu* v dané věci nejedná.
170. Pokud jde o první subnámitku žalobců, v níž se dovolávají posouzení Stavby spíše z hlediska objemového (obestavěný prostor a počet podlaží), než zastavěné plochy, soud má za to, že MMR se v závazném stanovisku rovněž zabývalo hmotným, resp. prostorovým vyjádřením Stavby a jejím porovnáním s velikostí budov v okolí, přičemž se nedopustilo žádného účelového výběru takových budov (viz poslední odstavec na str. 13 a str. 14 Napadeného rozhodnutí ohledně umístění Stavby do stabilizovaného území a dále poslední odstavec na str. 15 a první odstavec na str. 16 Napadeného rozhodnutí, pokud jde o vypořádání obdobných námitek žalobců). Žalobci ani žádnou konkrétní „opominutou“ budovu nezmiňují. Jestliže pak žalobci argumentují násobně většími rozměry Stavby oproti dosavadní stavbě na předmětném pozemku, musí si být sami z vlastní zkušenosti vědomi toho, že nahrazování starších, již nevyhovujících budov moderními a většími je přirozenou součástí urbanistického vývoje zastavěného území a někdy též odráží zvyšující se životní úroveň tamních obyvatel.
171. V této souvislosti považuje soud za vhodné a trefné připomenout názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010 - 145, podle kterého „...urbanistické řešení daného území není „nekvalitní“ pouze proto, že zamýšlená stavba bude o jedno podlaží vyšší než dům stěžovatelů a ostatní zástavba v okolí (vyjma budovy základní školy). V daném území se jedná o zástavbu příměstského typu, která se postupně může vyvíjet a měnit. Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejružnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí

vývoje společnosti a jednotlivec jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 – 191). Je nepochybné, že v daném případě zamýšlená stavba svým charakterem (v podstatě jde o menší bytový dům) i rozměry (převyšuje o jedno patro okolní stavby s výjimkou budovy školy) má poněkud jiný charakter než dosavadní stavby jednopatrových, převážně řadových, rodinných domů. Nevybočuje však z limitů daných územním plánem, neboť ten s možností umístování staveb takového charakteru počítá, připouští-li obytné stavby až se třemi nadzemními podlažími. Již z toho, že územní plán výstavbu takové povahy, která v době jeho zpracování v území reálně neexistovala, připouští, plyne, že určité postupné a věcně limitované proměny zástavby v dotyčném území, a připouští tedy, že na něm vzniknou i stavby vymykající se svým charakterem v určité, avšak nikoli zásadní, míře charakteru výstavby dosavadní. Připuštění, že území se může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet, je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných oblastech, s výjimkou případů, kdy její její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat. V daném případě je proměna, k níž dojde výstavbou předmětného domu, změnou přiměřenou, odpovídající poměrům v území, a nelze ji považovat za exces, pro který by bylo na místě rozhodnutí krajského úřadu zrušit. Zamýšlená stavba není ani v rozporu se společenskými zájmy. Vlastník pozemku má, jak krajský soud správně zdůraznil ve svém rozsudku, právo užívat svůj majetek podle své libosti, pokud se nepřipustně nedotkne práv jiných a pokud nevybočí z mezí přípustné veřejnoprávní regulace. Výstavba bytového domu v navržené podobě ničím takto nepřipustným není. Pokud stěžovatelé namítali, že z hlediska uspokojování společenských zájmů by na místě zamýšlené stavby bytového domu mělo stát např. zdravotní středisko nebo objekt drobných služeb pro obyvatelstvo, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelé nemohou mít subjektivní veřejné právo na určení využití sousedního pozemku a že je čistě na vůli vlastníka pozemku, jakou přípustnou stavbu na něm postaví.“. Uvedené závěry považuje soud za příléhavé též pro projednávanou věc.

- 172.K namítanému odklonu MMR od jeho dřívější rozhodovací praxe a nepoužitelnosti koeficientů HPP a KPP ve stabilizované ploše se soud seznámil s žalobci předloženým stanoviskem MMR ze dne 7. 8. 2019, zn. X, a zjistil, že se týkalo dvouvěžové výškové budovy (18 NP) s řádově vyšší podlahovou plochou než Stavba, která se navíc nacházela ve zcela jiné lokalitě (Praha 12). Ustálenou správní praxi spojenou s legitimním očekáváním přitom může dle přesvědčení soudu založit jen rozhodovací činnost správních orgánů, která je jednotná, dlouhodobá a nepochybně legální. V této souvislosti soud v podrobnostech odkazuje na závěry vyplývající k problematice zásady legitimního očekávání v souvislosti se zavedenou správní praxí z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006 - 132, či rozsudků kasačního soudu ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 As 155/2015 - 35, a ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016 - 54, jež jsou následovány i v recentní rozhodovací praxi téhož soudu (srov. rozsudek ze dne 10. 12. 2020, čj. 1 As 255/2020 - 72).
- 173.Na předestřené judikatorní půdorys tak soud nemůže na základě jednoho odlišně vyznívajícího stanoviska MMR, předloženého žalobci, a bez znalosti konkrétních skutkových a právních okolností tehdy ministerstvem posuzované věci dospět ani k závěru, zda ministerstvo tehdy vycházelo z hodnot KPP v souladu s platnou právní úpravou. V žádném případě pak jedno stanovisko, týkající se navíc zcela zjevně odlišného stavebního komplexu v jiné lokalitě, nesvědčí o tom, že by závěry žalovaného, resp.

závažného stanoviska MMR byly nesprávné či přímo protiprávní, stejně jako nezakládá správní praxi, kterou by soud mohl označit jako ustálenou.

174. Soud přitom souhlasí s žalovaným v tom, že Stavba je navržena ve stabilizovaném území v ploše, pro kterou v územním plánu není stanoven KPP, a proto nebylo potřeba naplnění požadavku KPP posuzovat. MMR rovněž v závažném stanovisku nepřihlíželo k výpočtu provedenému stavebníkem a předloženému v podstatě dobrovolně, i když zmínilo jeho nesprávnost. Ostatně ani žalobci netvrdí, že KPP mělo povinně být posuzováno, dovolávali se pouze jeho vhodnosti a odkázali na shora uvedený případ, kdy navzdory uvedenému s tímto koeficientem MMR pracovalo.
175. Jakkoli soud v obecné rovině připouští, obdobně jako v případě nezávažných technických norem (standardů) při vypořádání občanskoprávních námitek, že koeficienty KPP a HPP mohou být i v případě, kdy nejsou stavebními předpisy požadovány, alespoň indikativní z pohledu výkladu shora uvedených obecných kategorií, resp. neurčitých právních pojmů při šíři odborné úvahy prováděné příslušnými orgány, nelze z toho pro potřeby nyní projednávaného případu dovozovat, že bude pro meritorní posouzení rozhodný jakýsi „průměrný údaj“ velikosti budov v okolí. Ostatně s nimi pracuje rovněž žalobci předložené odborné posouzení stavebního záměru ve stabilizovaném území na pozemcích parc. č. A a B v k.ú. V. z hlediska souladu s charakterem zástavby vypracované Ing. arch. V. Š., Ph.D. Jestliže pak správní orgány uvedly (a žalobci nerozpouští), že je v hodnoceném území již umístěna a realizována rozměrnější stavba, sotva obстоjí tvrzení, že do něj *a priori* nelze umístit záměr, který jinak všem „tvrdým“ podmínkám územního plánu a dalších regulativů vyhovuje. Ani argumentace uvedená ve zmíněném odborném posouzení předloženém žalobci (soud na okraj poznamenává, že žalobcům - obdobně jako u Znaleckého posudku - nic nebránilo v jeho předložení již v rámci správního řízení; s ohledem na princip plné jurisdikce však v předložení takových důkazních prostředků teprve v průběhu soudního řízení nelze žalobcům bránit) přitom podle přesvědčení soudu nesvědčí pro závěr o tom, že by schválení Stavby ve společném řízení bylo excesivní, ať již z pohledu pravomocí svěřených žalovanému, nebo z pohledu charakteru a struktury okolní zástavby. Žalovaný staví k argumentaci obsažené v tomto podkladu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vlastní robustní právní závěry, které soud z důvodů popsaných v této části tohoto rozsudku sdílí. Naopak zpracovatelka (pozdějšího) odborného vyjádření na závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaným nijak výslovně nereaguje a s argumentací tam uvedenou se nevypořádává.
176. Soud dává zapravdu žalovanému i v tom, že dostatečně zdůvodnil, proč se v případě Stavby o rozsáhlou stavební činnost nejedná. Nad rámec shora uvedeného pojednání k používání neurčitých právních pojmů v kombinaci s relativně širším prostorem pro odbornou správní úvahu jen omezeně přezkoumatelnou ze strany správních soudů a k mezím aplikace závěrů stanoviska MMR v jiné věci soud doplňuje, že zástavba v navazujících rozvojových plochách jistě může být jedním, nikoli však jediným hlediskem pro posouzení toho, zda má stavební záměr charakter rozsáhlé stavební činnosti. Dokonce však nemusí být při výkladu a konkrétní aplikaci tohoto pojmu na daný skutkový půdorys zohledněna vůbec, pokud žalovaný, resp. MMR řádně odůvodní jiné parametry, vhodnější k posouzení záměru. Ostatně, nešlo by o neurčitý právní pojem, kdyby měl být interpretován podle přesných položek, resp. kritérií. Soud shledal, že žalovaný (MMR) opřel závěr o to, že Stavba nepředstavuje rozsáhlou stavební činnost nejen o porovnání zastavěné plochy Stavby s domy v okolí, ale rovněž mimo jiné o skutečnost, že rodinný dům na pozemku

parc. č. X v k. ú. V. má 1 PP a 2 NP, plus obytné podkroví a šikmou střechu, když jeho výška směrem do ulice činí 8,9 m a do zahrady max. 11,4 m. Soud souhlasí s žalovaným, že Stavba o 1 PP a 3 NP s výškou do zahrady 7,65 m a do zahrady max. 12,95 m (úroveň hlavní římsy 9,65 m, když dále je 3.NP ustoupené z terasy) nepředstavuje vedle uvedeného domu žádný exces. Jeden bytový dům v okolí (na pozemcích parc. č. X a X k. ú. V.) pak dokonce rozměry Stavby v některých ohledech až násobně převyšuje. To nic nemění na tom, že v konkrétních situacích (nikoli však posuzované) může být přílehlavý i žalobci zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2017, čj. 7 As 143/2017 - 75, podle nějž i jediná stavba může představovat rozsáhlou stavební činnost

177. Rovněž námitku rozporující dvě výškové hladiny u staveb ve svahu neshledal soud důvodnou, neboť interpretace předkládaná žalobci nemá oporu v Pražských stavebních předpisech. Ze znění § 25 odst. 2 tohoto nařízení, dle něhož

„[v]ýškové hladiny určují minimální a maximální regulovanou výšku budov a stanovují se takto:

a) hladina I 0 m – 6 m,

b) hladina II 0 m – 9 m,

c) hladina III 0 m – 12 m,

d) hladina IV 9 m – 16 m,

e) hladina V 12 m – 21 m,

f) hladina VI 16 m – 26 m,

g) hladina VII 21 m – 40 m,

h) hladina VIII nad 40 m;

rozsah výšek v území lze stanovit určením jedné nebo více hladin. Maximální regulovaná výška je pro jednotlivé hladiny stanovena v celé vymezené ploše, minimální regulovaná výška pouze podél stavební čáry orientované do uličního prostranství“,

dle přesvědčení soudu jednoznačně vyplývá, že rozsah výšek lze stanovit za pomoci více hladin, tak jako učinil žalovaný v případě Stavby.

178. Soud shledal úplným a přesvědčivým odůvodnění provedené v tomto ohledu na str. 18 až 20 (stručně též 31 a 32) Napadeného rozhodnutí, zejména pak závěr žalovaného o tom, že „rozsah výšek nelze v předmětném území stanovit určením jedné výškové hladiny podle § 25 odst. 2 PSP, ale že jsou zde dvě hladiny, a to hladina III (0 m – 12 m) a hladina IV (9 m – 16 m). Možnost stanovit rozsah výšek v území určením více hladin ustanovení § 25 odst. 2 PSP výslovně připouští a umožňuje tak pokrýt výškově členitější charakter zástavby. I u jednoho objektu je možné prolnutí hladin, zejména u zástavby ve svahu, jako v tomto případě. Lze posoudit, že u navrhovaného záměru, který bude směrem do ulice X výškou 6,8 m nad terénem (+7,65 m je výška atiky nad úrovní $\pm 0,000$, +0,85 m je úroveň zpevněné plochy před domem nad úrovní $\pm 0,000$; $7,65\text{ m} - 0,85\text{ m} = 6,8\text{ m}$) splňovat minimální regulovanou výšku 0 hladiny III a který bude na severní straně ve svahu výškou cca 13 m nad terénem (+7,8 m je výška atiky ustoupeného 3. NP nad úrovní $\pm 0,000$, -5,17 m je úroveň terénu na severní straně domu; $7,8\text{ m} + 5,17\text{ m} = 12,97\text{ m}$) splňovat maximální regulovanou výšku 16 m hladiny IV,

dochází k prolínání obou hladin, což lze vzhledem ke svažitosti terénu v předmětném území akceptovat. Z uvedeného vyplývá, že navrhovaný záměr je v souladu s požadavky ustanovení § 25 a 26 PSP“, a nemá mu co vytknout.

179. Naopak se soud shodně s žalovaným domnívá, že § 27 odst. 2 Pražských stavebních předpisů („...je od maximální regulované výšky možné vystavět... b) ustupující podlaží do výšky 3,5 m, ustoupené od vnější obvodové stěny budovy orientované ke stavební čáře a jedné další obvodové stěny alespoň o 2 m ...“) se v posuzovaném ohledu nepoužije. Toto pravidlo za specifikovaných podmínek umožňuje ustupující podlaží vystavět nad maximální regulovanou výšku, avšak žalovaný odůvodnil, proč regulovanou výšku (hladinu IV) Stavba jako celek vůbec nepřekračuje.
180. Soud souhlasí též s vyjádřením žalovaného, že z žádného ustanovení Pražských stavebních předpisů neplyne opora pro tvrzení žalobců, že stavba by měla svah kopírovat, resp. se schodovitě snižovat, aby při pohledu ze severu působila jako o jedno patro nižší. K žalobci předloženému náčrtku k § 27 Pražských stavebních předpisů se v tomto nařízení uvádí: „Ve svahu lze výšku stanovit samostatně pro jednotlivé části stavby“, resp. „Výška se počítá od nejnižšího bodu přilehlého terénu, nastavení výšek s potřebou mírné korekce svahu počítá. Přesto je zejména pro rozsáhlejší a ve strmějších svazích umístěvané stavby umožněno stanovit výšku nezávisle pro části staveb (pro každou část je stanoven nejnižší bod přilehlého terénu a od něj je určena maximální výška)“. Z uvedeného podle názoru soudu jednoznačně plyne, že jde toliko o možnost, která je stanovena ve prospěch stavebníků ve svažitých terénech. Soud však v každém případě považuje za přílehavé a správné odůvodnění žalovaného o aplikaci dvou výškových hladin v dané lokalitě, citované výše.
181. Žalobci dále poukazovali na tvrzenou chybu v ÚAP HMP, resp. účelový výklad žalovaného, kdy podle jejich argumentace má typický počet podlaží domů v posuzované lokalitě odpovídat třem, nikoli čtyřem podlažím. Soud souhlasí s žalovaným, že ÚAP HMP jsou podkladem (nikoli regulativem) pro stanovení charakteru okolní zástavby. Žalovaný se s obdobnou námitkou vypořádává na přelomu str. 18 a 19 a str. 31 a 32 Napadeného rozhodnutí a vybraný vzorek referenčních budov vysvětluje tak, že jde o situaci, „kdy 90 % budov (jejich rozlohy) v dané lokalitě je menší nebo stejně vysoký jako udávaný počet; je tak odfiltrováno 10 % nejvyšších staveb“. Soud však zdůrazňuje, že žalovaný pouze nepřejímal závěry ÚAP HMP, ale vlastní kvalitativní posouzení z hlediska výškových hladin, resp. podlažnosti provedl na str. 20 Napadeného rozhodnutí se závěrem, že Stavba je v souladu s § 25 a 26 Pražských stavebních předpisů (viz výše), čemuž soud nemá čeho vytknout.
182. Pro úplnost pak soud dodává, že souzní s vyjádřením žalovaného k žalobě, podle nějž údaj o podlažnosti v ÚAP HMP nemá pro posouzení záměru žádný význam. Z § 25 odst. 1 Pražských stavebních předpisů se sice podává, že „výškové uspořádání se definuje stanovením výškových hladin podle odstavce 2, určením závazné maximální a minimální regulované výšky budov nebo stanovením minimálního a maximálního počtu podlaží“, avšak shora citovaný odstavec 2 uvedeného ustanovení definuje jen „minimální a maximální regulovanou výšku budov“. Tudíž Pražské stavební předpisy nestanoví žádné minimální či maximální požadavky stran podlažnosti budov. Soud souhlasí s žalovaným rovněž v názoru, že počet podlaží nelze jako regulativ použít pro posuzování záměrů také proto, že nikde není stanoveno, jakou výšku přesně má podlaží mít.

183. V další subnámitce žalobci vytýkají žalovanému, resp. MMR, že v podstatě přecenil relevanci bytového domu o 16 bytových jednotkách, který je dle jejich slov „*v kontextu okolní zástavby jedinou výjimkou a naprostým extrémem*“, při posuzování záměru Stavby. Z toho anticipují systémovou změnu zástavby v lokalitě a její nezadržitelnou přestavbu objemově významnějšími stavbami, což má odporovat rozhodnutí zastupitelstva, které lokalitu označilo za stabilizované území (nikoli plochu přestavby).
184. Soud po přezkumu Napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný (MMR) vzal v úvahu při posuzování Stavby nejen uvedený bytový dům postavený na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. V., ale i další srovnatelné stavby (konkrétně na pozemcích parc. č. X, parc. č. X a X v k. ú. V.). I kdyby však soud zcela odhlédl od uvedeného největšího bytového domu a Stavba byla nejvyšší v lokalitě, nemohl by při podrobnosti a komplexnosti odůvodnění Napadeného rozhodnutí dospět k závěru, že se žalovaný dopustil v rámci jemu svěřené široké odborné úvahy takového excesu či dokonce zneužití práva (pravomoci), aby jej bylo možno zrušit pro nezákonnost. Stavba se totiž (i s přihlédnutím k poznatkům plynoucích z důkazních prostředků provedených při jednání) v žádném z posuzovaných parametrů nevymyká okolní zástavbě nikterak přehnaně. Zbytek námitky o možné systémové změně výstavby v lokalitě v důsledku schválení záměru Stavby považuje soud za spekulativní.
185. K námitce na posouzení Stavby též pohledem ze severu soud uvádí, že žádný předpis nestanoví výslovně a přesně, jaký pohled mají správní orgány při posuzování toho kterého záměru využít. Posouzení samozřejmě musí dostát smyslu stavební regulace, nicméně volba důkazních prostředků je na stavebním úřadu, potažmo žalovaném a podléhá volnému hodnocení důkazů v rámci již zmíněného široké odborné úvahy svěřené mu v rámci výkladu neurčitých právních pojmů. Žalovaný srozumitelně zdůvodnil na str. 20 Napadeného rozhodnutí, z jakého důvodu nevzal rozvinutý pohled na Stavbu ze severu v potaz. Je sice pravda, že pohledy na umístění stavebního záměru v zástavbě se dokládají pro potřeby posouzení stavebního záměru stavebním úřadem, jak konstatoval žalovaný, soud jej nicméně musí korigovat v jeho vyjádření k žalobě, že neslouží „*pro účastníky řízení a už vůbec ne pro cestující ve vlaku či žáky a učitele školy nebo pozorovatele ze vzdálené ulice*“. Formálně má sice žalovaný pravdu, avšak materiálně vykonávají nepochybně stavební orgány svoji působnost (a stavební předpisy slouží) v zájmu veřejnosti jako celku.
186. Soud však zdůrazňuje, že je na stavebním úřadu, resp. žalovaném, aby posoudili a určili, jaké pohledy jsou pro vyhodnocení začlenění stavby do zástavby nutné. I pokud by přitom soud připustil, že správní orgány měly tomuto požadavku žalobců při posuzování začlenění záměru do okolní zástavby vyhovět, nemohl by dospět k závěru, že šlo o vadu s potenciálem způsobit nezákonnost Napadeného rozhodnutí. Ostatní části odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou dostatečně robustní pro to, aby v soudním přezkumu obstálo.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

187. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
188. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s.

ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

189. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobám zúčastněným na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. září 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu